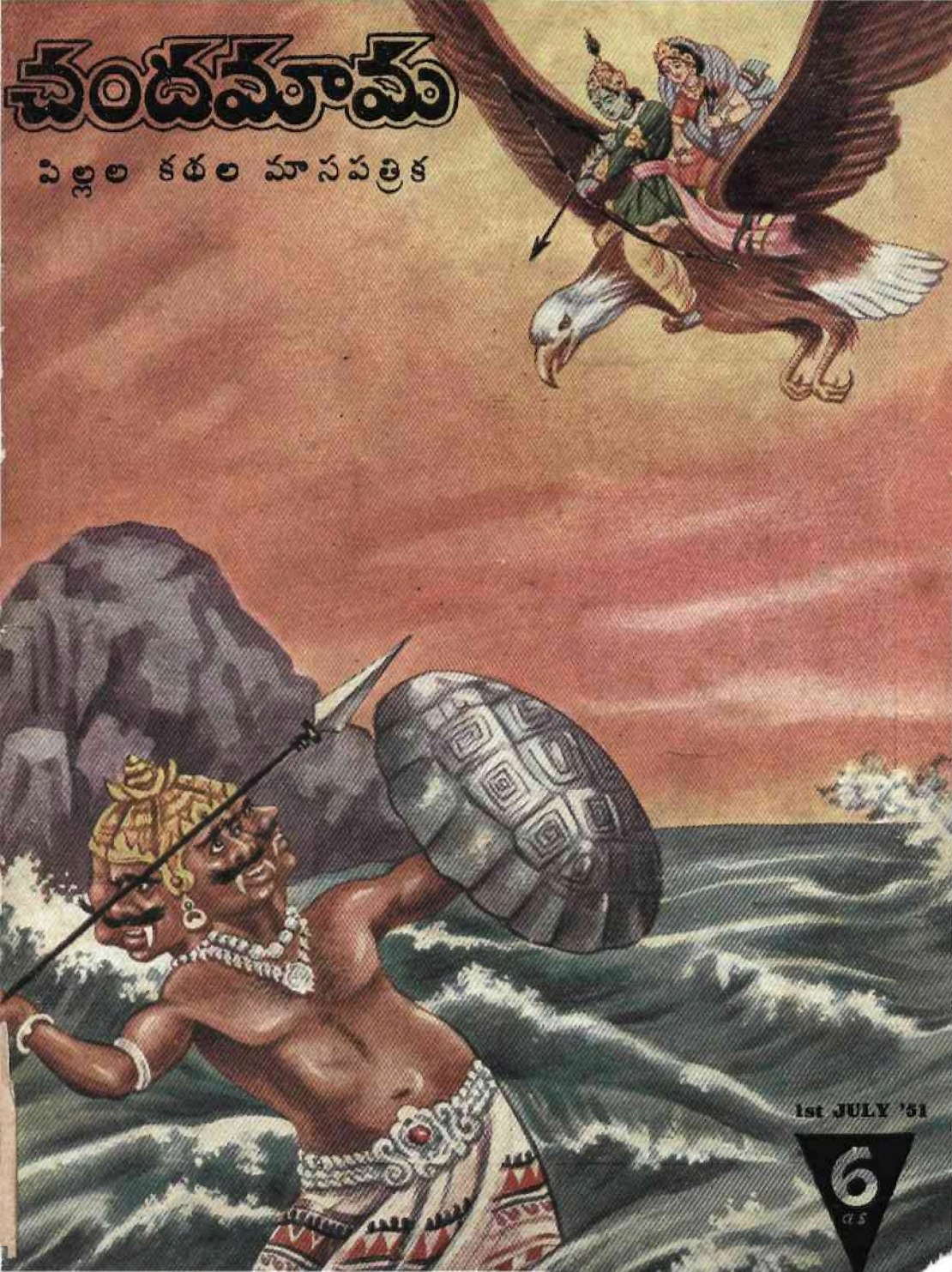

చందమామ

పిల్లల కథల మాసపత్రిక

1st JULY '51

6
AS

కొందరు తల్లులకు ఇది తెలియదు!

ఎం, జాన్సన్స్ బేబీ పౌడరు లేదా? ఇంకేం, మీకు బోయిగా లేకుండుటలో ఏమి ఆశ్చర్యం! — అలాంటిది ఎవరైనా మీకు పూర్వం విన్నవించిన తరువాత, గుడ్డలను మార్చిన తరువాత, మా అమ్మ నాకు ఈ పౌడరును రాస్తుంది — మీ అమ్మ కూడా యలాగే చెయ్యాలి.

జాన్సన్స్ బేబీ పౌడరు వ్రవంచంకోర్కెల్ల అత్యంత మృదువైన చర్మములకుగాను తయారు చేయబడినదని అందరు తల్లులకు తెలుసుకున్నాను. పాపం! ఏమి మాట్లాడలేవు — మీ అమ్మకు తెలుస్తే ఆమె ఈ పౌడరును వాడేదని నేను వస్తున్నాను.

అమ్మ

మీ పాపాయి ఏరుస్తుంటే అతనికి బోయిగా లేదన్నమాట. అన్నయ్య జాన్సన్స్ బేబీ పౌడరును రాయండి. అది యింద్రకాంఠం వలె పనిచేస్తుంది! జాన్సన్స్ బేబీ పౌడరుకోని ప్రత్యేక దీనునులు మృదువైన చర్మములకు చాలా సరివడి ఉపకారిని నిచ్చును — కావుననే దాలామంది తల్లులు (మరియు తండ్రులూ!) తమకు కూడ దీనిని వాడుచున్నారు. నేడే ఒక టిన్నును కొనుక్కు — పాపాయికి, మీకూ!

జావక ముంచుకొనుడు: జాన్సన్స్ “ప్రిక్లి హిట్ పౌడరు” చురుకు పొక్కుంలంది త్వరగా ఉపకారినిచ్చును.

జాన్సన్స్ బేబీ పౌడరు
అందుకల్ల రెండు టిన్నుల
కాదు ఎదురే అరి
క్రొత్త ఉచితంగా!

Johnson's BABY POWDER
Regd. Trade Mark

జాన్సన్స్ బేబీ పౌడరు

ఏకైక దీనిద్యోగి: బి.సి.బి. (ఇండియా) లిమిటెడ్.

ఆరోగ్యానికి, రుచికరానికి

పూజలకు, వివాహాలకు

గడియారం మార్కు

కర్పూరము

ఉపయోగించండి

గోపాలజీ, హంపిటి & కో.
హంపిటి, గోపాలదేవు నాయక వధి, మద్రాస్

డోంగ్రేగారి

బాలామృతం

బలహీనమైన దిద్దలకు పుష్టియున్ను.
పండు మొలిచేటప్పుడు అయ్యే విరేచనములు
నిలిపి, బలమును ఆరోగ్యము నిచ్చును.

[K. T. Dongre & Co, BOMBAY 4

శాస్త్రి పెన్ వర్కు తెనాలి

మూడు సయమాలు : చణ్ణం గడుపు.....

1. అక్షింటి సొమ్ము, పుట్టింటి సొమ్ము
పడకుండా, శీలం చెడకుండా
మరాటిక్కు భుజనం కట్టించాలి

2. మతికి తెలియకుండా
బాతిత్తు త్వం చెడకుండా
సంతాన దుశ్చరణాలి.....

3. భర్త ప్రబంధబావం కన్నులులా
పడుకొన్న తెల్పు ఇల్లు
పెండ్లి చేయాలి

విన్‌దో బాబి

స్నేహాసము

అంజలి.. నాగేశ్వరరావు.. సూర్యప్రభ.. సి.యస్.ఆర్.. సేవరావు.. రేలంగి
గిరిజ.. రామ్మూర్తి.. సీతారాం.. సి. పరలక్ష్మి.. సదాశివరావు.. అన్నపూర్ణ.. విజయలక్ష్మి

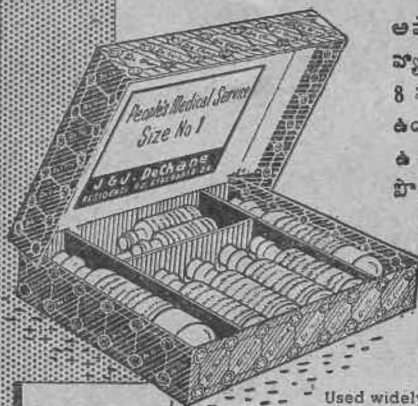
MATA

‘దశకర్తవ్యం.. పేదాంతం రాఘవయ్య’
రచన, పుస్తకకళా... సమయాలి....

సంగీతం.... సుబ్బరామన్, భాయగ్రహణం.... రంగా * కళ.... బాలి & గొడగాంకర్...

అంధ్ర, సిడెడ్, నైజాం : పూర్ణా రిలీజు | మైసూర్ : అమృత విక్టర్స్

De Chane's MEDICINE CHEST

అపాయకరంగా పరిణమించగల
వ్యాధులను, తరుణం లోని రోదించగల
8 మందులన్న యీ పెట్టె ప్రతియింట
ఉండదగినది. మిశ్రమం చేసికొని
ఉపయోగింపవచ్చు. వాడుకలో
పొరపాటు జరిగినా ప్రమాదం లేదు.

THE MEDICINE CHEST
eight, simple, effective
Remedies...

PRICES
Size 1 Rs. 2/8/-
Size 2 Rs. 4/8/-
Size 3 Rs. 8/-
Size 4 Rs. 14/-

Used widely by District Councils and Charitable
Institutions throughout India Burma and Ceylon.

J. & J. De Chane
RESIDENCY ROAD HYDERABAD - Dn.

నమ్మక!

...

అత్యుత్తమమైన బాయిలెట్ సబ్బులో
ఏమేమి మీరు కావలెనంటారో, అవన్నీ
మైనూరు శాండల్ సబ్బులో
కలవని సమ్మకముగా చెప్పగలము

ప్రతినోట దొరుకును

గవర్నమెంటు సోప్ ఫ్యాక్టరీ
బెంగుళూరు

నీచుత్తి చిక్కిందబానికని
నడపు పనులు చేస్తామా!

పద్మవిభూషణ
అవార్డు గ్రహీత
ప్రకాశ్ వారి
అర్చన

పేరల్ గ్రీన్
రామగౌడమ్

ప్రకాశ్ వారి,

చిక్కు

రబీన్... రావి,
కెమరా... రంగ,
మ్యూజిక్... పెండ్యాల
అర్చన... శర్మ

ప్రకాశ్ వారి

పొద్దునూరి, డైరెక్టర్... ప్రకాశ్ రావు

అంధ్ర & పీఠెడ్ : నవయుగ ఫిలిమ్స్, విజయవాడ
మైనారు : ప్రకాష్ పిక్చర్స్, బెంగళూరు సీటీ :: వైశాం : కర్నాటక ఫిలిమ్స్ లి., బెంగళూరు సీటీ

ఇతర వివరాలకు :

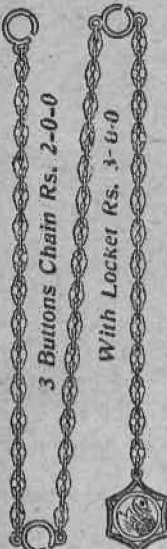
పకాష్ పొడకను :: శాంధోమ్ :: మదాసు - 4

ఉమా బటన్స్

బంగారు రేకు లోహముపైన అంటించి
తయారు చేయబడినవి. జీవితకాలం
వరకు తప్పి ఇస్తుంది.

BUTTONS
 GOLD SHEET COVERED
 GIVES LIFE LONG SATISFACTION

3 Buttons Chain Rs. 2-0-0
With Locker Rs. 3-0-0

UMA 718/3

UMA. 251

UMA. 252

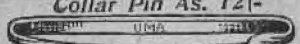

UMA. 834

UMA. 735

Collar Pin As. 12/-

SHIRT LINKS

UMA 791
PAIR RS.3-0-0

UMA 792
PAIR RS.2-0-0

వస్తువులకు వి. పి. పార్శ్వులు చాస్టి 1-2-0
మాత్రం. కావలసినవారికి క్యాటలాగు
ఉచితముగా పంపబడును.

ఉమా గోల్డ్ కవరింగు వర్కుస్
ఉమా మ హల్ :: మ చి లి పట్నము

వెలువడినది ! వెలువడినది !
అపూర్వ సంగీత గ్రంథము

గానకళాబోధిని

సంగీతమును ప్రారంభమునుండి రాగాలాప
నలు, కల్పనస్వరములవరకు నేర్పుకొను
వారికిని, లోయర్, హయ్యర్ గ్రేడ్ పరీక్షలకు
పోవు విద్యార్థులకు శాస్త్రము, ప్రాక్టికల్
గ్రాఫులతోను పథకములతోను విపులముగా
వ్రాయబడినది. 8 1/2 x 5 1/2 (ఐస్క్రిమ్ 1/8)
సైజులో 750 పేజీలుగల వున్నకము. గ్లేజు
కాగితముపై ముద్రింపబడిన పూర్తి క్యాలికో
బైండు వున్నకము వెల రు. 10/-లు.
ప్యాస్టేజి ప్రత్యేకము.

వలయువారు :

బాలసరస్వతీ బుక్ డిపో

పోస్టు బాక్సు నెం. 3, కర్నూలు

చందమామ

చందాదారులకు మనవి

చందమామ ప్రతినెల, గతనెలాఖరులోనే
చందాదారులకు పోస్టు చేయబడును.
కానీ చేరనిదల మొదటి ఆరుతారీఖుల
లోగా తమ పోస్టాఫీసులో విచారించి,
మాకు తెలియజేయాలి. 10 వ తారీఖు
తరువాత వచ్చు కంప్లెంట్లు ఆమోదింప
బడవు. గడచినమాసములలో చేరలేదనే
కంప్లెంట్లు గమనింపబడవు.

అందమును వర్చస్సును పెంపొందించు
టకు అన్ని కాలములలోను నమ్మకముగ
“రవిగ్గిసరిన్” సబ్బును వాడుడు.

“బ్రహ్మాల్” తల నూనె ఉప
యోగించినందువలన చక్కని నిడుపైన
కురులు పెరుగును. అనందకరమైన
వాసన కలది. మెదడును చల్లదనముగను,
శాంతముగనుంచు ఓషధులతో చేయ
బడినది.

వ్యాపార వివరాలకు :

ది న్యూ స్టార్ ఆండ్ కో.,

10, వైద్యనాథ మొదలి విధి, తండియార్పేట, మదరాసు - 21

పిల్లలంటే తల్లులకు తీపి
పిప్పరమెంట్లు పిల్లలకు తీపి

తెయ్యని పిప్పరమెంట్లు

M.A.P. INDUSTRIES
TONDARPET, MADRAS. 21

పదకొండు కేంద్రములలో
శత దినోత్సవములను
జరుపుకొనుచున్న

దిజియ వారి...

పాతాళభైరవి

డైరెక్టర్

K.V. రెడ్డి, BSC (HONS)

Produced by - NAGI REDDI-CHAKRAPANI...

చందమామ

సంచారికుడు : చక్రపాణి

బెంజమిన్ ఫ్రాంక్లిన్ చిన్నప్పుడు చదువుకు రోజుల్లో ఒక చిత్రమైన అనుభవం జరిగింది. ఇంటినించి బళ్ళోకి వెళ్ళే దారిలో ఒక కమ్మరి కొలిమి పున్నది. ఆ కొలిమివంక చూస్తూ బడిమాట మరిచి, అతడు అలా నిలబడిపోయాడు. కొలిమి పొగడ నారంభించి కనిపెట్టి పిల్లవాణ్ణి పుచ్చుకొని క్రమంగా యజ్ఞ భించాడు. పిల్లవాడు ఉబ్బిపోయాడు. కొలిమికి మాని కుర్రవానికి మంచిమాటలు చెప్పి రోజూ కొలిమి తిత్తి ఉడించుకోసాగాడు. బడి యెగగొట్టి చట్టుబండలైంది. చూడుతూ వుండేసరికి బెంజమిన్ చదువు పొగడ్తలకు లొంగి కొంతకాలానికి అతడు తనతప్ప తెలుసుకుని, పొగడ్తలకు తనను కూడదు అని నిశ్చయించుకున్నాడు. నాటినించి ఎవరన్నా తనను పొగిడేసరికల్లా, ఎందుకోసం కొలిమిసంఘటన బెంజమిన్ కు జీవితంలో ఒక తీర్మానం పెట్టినాడు. ఈ కొలిమిసంఘటన గురిపాతంగా ఎంచిన గొప్ప గొప్ప పాఠాలు నేర్పింది. బెంజమిన్ పట్టాభివృద్ధికి ముందు ఈ సంఘటన మనకు మాత్రం మార్గదర్శకం కాదా? ఇటువంటి వెన్నె తెలుసుకున్నప్పుడే మన జీవితం జయప్రదం మవుతుంది. — ఈ పుద్గేశంతోనే 'పెద్దల చిన్నతనాలు' అనే శీర్షికను ఈ నెలనుంచి ప్రారంభించాము.

సంపుటి 9

జూలై '51

సంచిక 1

చేతకాని పని

ఒకచోట అలుమగలిద్దరున్నారు
చాల అన్యేన్యమై ఉంటారు వారు
ఒకరోజు ఇద్దరికి వచ్చింది జగడం
ఎవరిపని ఎక్కువని-అది ఎలా తెగడం ?

మొగుడు అన్నాడు : 'నీవేమి చేస్తావు
పగలెల్ల ఊరికే ఉంటావు నీవు ?
మూడురోజులు నీవు జరపగల పనిని
నేనెక్క పూటలో చేపేయగలను.'

భార్య అన్నది : 'ఒహో ! అట్లాగటండి !
ఐన రేపింటిపని మీరు చేయండి !
నేనెల్లి పాలముపని చేసి వస్తాను
ఎవరిపని తేలికో రేపు చూస్తాను.'

మరునాడు భార్య పాలమెల్లిపోయింది
మొగుడి కింట్లోపనులు చెప్పిపోయింది.
'ఆవులను పితకాలి పాలు తీయాలి
తరువాత కూరుచొని వంట చేయాలి.'

పాలు పితికేందుకై మొగుడు వెళ్లాడు
తీసి ఎరుగడు పాలు అతడు వీనాడు
కొత్తవానిని చూచి ఆవు బెదిరింది
మూతి పగిలేటటు లాగి తన్నింది.

శ చ న :
“బై రా డి”

“కుయ్యోమొర్రో” అంటు అతడు అరిచాడు
పొలుపోతేమాత్ర మేమిటన్నాడు
వంట తప్పక నేను చేయగలనంటూ
పొయ్యి ముట్టించాడు తేలికనుకుంటూ.

శ త్తితో కూరగాయలు తరగబోయి
కోసుకొన్నాడతడు వెంటనే చేయి
‘అయ్య బాబో!’ అంటు తడిగుడ్డ చుట్టి
కూరుచున్నాడతడు ఇక విసుగుపట్టి.

ఇంతలో ఎసరు మరగటము విన్నాడు
లేచి గుండిగలోన బియ్యమేశాడు
కొంతసేపటిలోన అన్నముడికింది
‘బుడబుడా’ ‘తుకతుకా’ శబ్దమొచ్చింది.

గబగబా లేచి మసిగుడ్డ మరిచాడు
ఉత్తచేతులతోన వార్చబోయాడు
చెయ్యి కాలింది, అది దొరలిపోయింది
అన్నమూ నేలపై పొరలిపోయింది.

ఇంతలోనే భార్య వచ్చి చూసింది
మొగుడెంత చక్కగా వంట చేసింది.
‘ఏమండి! ఇంటిపని తేలికా?’ అంది
మూరుపలుకడు అతడు మొగమంత కంది.

ఒకప్పుడు బెంగాల్ దేశంలో గొప్ప ఉత్సవం జరుగుతున్నది. తీర్థంలో పిల్లలు ఎవళ్ళకు ఇష్టంవచ్చిన వస్తువులు వాళ్ళు కొనుక్కుంటున్నారు. ఏడేళ్ళ పిల్లవాడు ఒకడు శివుని విగ్రహం కొనుక్కుని, దానిని ఎంతో ఆప్యాయంతో తలపైన పెట్టుకుని ఇంటికి వెళ్తున్నాడు. దారిలో ప్రమాదం జరిగింది : రోడ్డుమలుపులోనంచి ఒక బండి జోరుగా వస్తున్నది. ఈ బండిని చూడకుండా ఎదుటినించి ఒక కుర్రవాడు గబగబ పరుగెత్తుత వస్తూ బండికింద పడ్డాడు. వానికి చాలా దెబ్బలు తగిలి, నెత్తురు కాలవలు కట్టినై. పీఠంట్ నడిచే జనం ఇది చూచి 'అయ్యో పాపం!' అని అనేసి వాళ్ళపనిమీద వాళ్ళు పోతున్నారే కాని, కుఱ్ఱవాడిని లేవదీసినవాళ్ళు ఒక్కళ్ళు లేకపోయారు.

ఈశ్వరవిగ్రహం తీసుకపోతున్న బాలుడు ఈ ప్రమాదం చూస్తూనే విగ్రహాన్ని అవతల గిరాటేశాడు. బండికింద పిల్లవాణ్ణి లేవదీశాడు. వాడి ఒంటిమీది రక్తం తుడిచి, దెబ్బలకు కట్టు కట్టాడు. వాడు స్తిమితవడగానే తన విగ్రహం తీసుకుని ఇంటికి పోదా మునుకున్నాడు. పోయి చూచాడు. ఆ ఈశ్వర విగ్రహం ముక్కముక్కలైపోయివుంది !

అక్కడి గుంపులో ఒక వృద్ధుడు ఆ బాలుణ్ణి చేరబిలిచి, "అబ్బాయీ ! నీ బొమ్మ పగిలిపోయిందే పాపం. మరి దేవుణ్ణి ఎలా కొలుస్తావు?" అని అడిగాడు. అందుకు ఆ బాలుడు "పట్టదశలో వున్న సోదరునికి తోడుపడగలిగాను. నాకు అదే పదివేలు. 'మానవసేవే మాధవసేవకద!' అన్నాడు. ఆ వాక్యాలు విని, అందరూ ఆశ్చర్య పోయారు. 'వీడు బాలుడుకాడు, మహానుభావుడు !' అన్నారు.

చిన్నతనమందే యిటువంటి సద్గుణాలు అలవడిన ఆ యేడేళ్ళ బాలుడే పెరిగి పెద్దవాడై, ప్రపంచాన్ని గజగజలాడించాడు. ఆయనే శ్రీ వివేకానందస్వామి !

రంగన్న పదేళ్లు నిండని పసివాడు. ఐనా, వాడిది ఈడుకు మించిన ఆలోచన. పాపం, తండ్రి చిన్నప్పుడే పోయాడు. తండ్రి వానికి విడిచిపెట్టినదల్లా ఒక్క ఆవు. అదంటే రంగన్నకు ప్రాణం. ఆ ఆవుపాలు అమ్ముకొని వాడూ, వాడి తల్లి పొట్టపోసుకొనేవారు.

తనకు తిండి లేకపోయినా సహిస్తాడు కాని, ఆవుపొట్ట ఏపాటి వెలితి ఐనా రంగన్న సహించలేకపోయేవాడు. కాలమానం మారింది. వాళ్ల పొట్ట నిండటమే కష్టమైపోయింది. ఇక ఆవునేం పోషించగలరు?

ఒకరోజు సాయంత్రం రంగన్న గడ్డి మూట బుజాన వేసుకుని వస్తున్నాడు. ఇంతలో ఆ దారిని ఎవరో యిద్దరు ఒక ఆవుని లాక్కుపోతున్నారు. చూడగా, అది తమ యింటిపక్కనుండే సుందరయ్యగారి ఆవే! రంగన్నకి దుఃఖం పొర్లినచ్చింది. వాళ్లు ఎవరో, ఆ ఆవుని అలా ఎక్కడికి

లాక్కుపోతున్నారో, ఎందుకో, తెలుసు కుందామని వాళ్ల వెంటనే వెళ్లాడు.

వాళ్లు బందిలిబెడ్డి చేరుకుని, తాము తోలుకువచ్చిన ఆవుని లోపల కట్టివేశారు. మేత తెచ్చి పడేసి, నీళ్లు పట్టారు.

రంగన్న వాళ్ల దగ్గరికి పోయి, "ఈ ఆవు సుందరయ్యగారిది కదా? యిక్కడ కట్టి వేశారెందుకు?" అని అడిగాడు.

"ఊళ్లోవాళ్ల చేలల్లో పడి మేస్తూంటే కట్టిపడేయ్యక ఏంచేస్తాం?" అన్నారు వాళ్లు.

"అలాగా..." అంటూ రంగన్న యింటికి వెళ్లిపోయాడు.

తరవాత వాడు ప్రతిరోజూ ప్రాధునే తన ఆవుని ఆ బందిలిబెడ్డి దగ్గరికి తోలుకు వచ్చి దాదాపు రోజంతా అక్కడే వుండిపోయేవాడు. సుందరయ్యగారి ఆవు యింకా బెడ్డిలోనే వుండటం, బెడ్డివాళ్లు దానికి మేతా నీళ్లూ అమరుస్తూ వుండటం,

తలంపుగా ఆవు బందిలి దొడ్డిలో కట్టివెయ్యబడింది. ఇది ఒకవిధంగా మంచిదే. దాని పోషణగురించి యిక విచారించవలసిన పని లేదు. నా ఆవు చల్లగావున్నది. అదే నాకు పదివేలు” అనుకున్నాడు.

మరి కాసేపటికల్లా యిల్లు చేరుకున్నాడు. “ఆవు ఏదిరా?” అని అడిగింది, తల్లి.

“ఉందిలే ఒక చోట. క్షేమంగానే వుంది. దాని పోషణగురించి మనకు చింత యేమీ అక్కర్లేదు. మన సంగతి మనం చూచుకుంటే చాలు” అన్నాడు రంగన్న.

“అదేమిటిరా అలా అంటావు? మన ఆవుని మరెవళ్లు పోషిస్తారు? ఎందుకు పోషిస్తారు? ఎవరో తీసుకెళ్లి మన ఆవును పోషిస్తేమటుకు మనకేం లాభం? ఎవళ్లన్నా తీసుకుపోయి మేపితే వాళ్లే దాని పాలు పితుక్కుంటారుకదా మరి, మనమాట?” అని అడిగింది తల్లి.

“అదంతా స్తిమితంగా చెబుతానులే” అన్నాడు రంగన్న. ఆమె పూరుకున్నది.

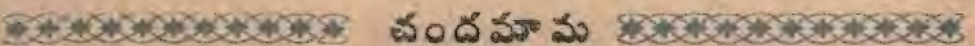
ఆరోజే రంగన్న బందిలిదొడ్డి దగ్గరికి వెళ్లి అక్కడి కాపలావాళ్లతో “నెనూ మీతో పాటు యిక్కడ పశువులకు కాపలా వుండేదా?” అని అడిగాడు.

మాచేసరికి రంగన్నకి రకరకాలుగా ఆలోచనలు పోయినై.

ఒకరోజున వాడు యథాప్రకారం ఆవుని మేపటానికి తీసుకువెళ్లాడు. ఒక చెట్టునీడని కూర్చుని ఆవుని మేతకు పదిలాడు.

రంగన్నకి ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు. మెలకువ వచ్చి మాచేసరికి, ఆవు లేదు. ఒక్కపరుగున పోయి బందిలిదొడ్డి చేరుకున్నాడు. నుండరయ్యగారి ఆవు ప్రక్కనే తమ ఆవు కట్టివెయ్యబడివుంది.

ఇది చూడగానే రంగన్నకి మొదట దుఃఖం పొర్లివచ్చింది. కాని వెంటనే వాడికి ఒక ఆలోచన కలిగింది. “తలవని

అందుకు వాళ్లు, “మాదేమున్నదేయ్. మునసబుగారిని అడుగు” అన్నారు.

వెంటనే రంగన్న మునసబుగారి దగ్గరకు వెళ్లి, ప్రాధేయపడ్డాడు.

“అబ్బాయ్! అది చాలా కష్టమైన పని. నీవు మాడబోతే బొడ్డుడని కుంకవి. నిన్ను గురించి గవర్నమెంటు వారికి రాయాలి. జీతాలూ భత్యాలూ యిచ్చేది వారేకదా” అన్నాడు మునసబు.

“అయ్యా నాకు జీతం వద్దు, పూరికే నౌకరీ చేస్తాను” అన్నాడు రంగన్న ఉత్సాహంతో. సరేనన్నాడు మునసబు.

* * *

మరునాడు ఉదయం రంగన్న చద్దన్నం తిని బందిలిదొడ్డికి వచ్చాడు. మరి కాసేపటికి రంగన్న తల్లి లబోదిబోమని మొత్తుకుంటూ అక్కడికి వచ్చింది. అవిడ వెంట మునసబుకూడా వున్నాడు.

రంగన్నని చూస్తూనే మునసబు, “ఎంత మోసం చేశావురా నువ్వు! ఆవుని పూళ్లోవాళ్ల చేలోకి వదిలి, ఏమీ ఎరగనట్టు పూరుకోవటమే కాకుండా, నాకు టోపివేసి బందిలిదొడ్డి కాపలాకు నవుకరుగా కుదిరావా?” అంటూ నిప్పులు కక్కాడు.

రంగన్నతల్లి, మునసబుగారి కాళ్ళావేళ్లా పడి “ఈ ఒక్కసారికి క్షమించండి బాబూ” అని వేడుకున్నది.

“సరే పైకం చెల్లించి ఆవుని తోలుకు పొండి” అన్నాడు మునసబు.

“బాబూ, కనికరించండి. చేతిలో చిల్లి గవ్వయినా లేదు” అని మొరబెట్టుకుంది ముసలిది.

ఇంతలో రంగన్న ముందుకు వచ్చి, “బాబూ! డబ్బు అడక్కండి. మీ యిష్ట మొచ్చిన శిక్ష విధించండి” అన్నాడు.

“సరే, వీడిని ఆరు దెబ్బలు కొట్టండి” అని మునసబు ఉత్తరువిచ్చాడు.

రంగన్న చేయి చాచాడు. కాపలావాడు కొట్టడం ప్రారంభించాడు. నాలుగు దెబ్బలు పడినై. తట్టుకున్నాడు రంగన్న. ఐదోదెబ్బ పడటంతోటే స్పృహతప్పి పడిపోయాడు. కొంచెంసేపటికి తెలివి వచ్చింది. ఆరో దెబ్బకు మళ్ళీ చెయ్యి చాచాడు రంగన్న.

మునసబు హృదయం కరిగిపోయింది. 'అగండి' అన్నాడు. వెంటనే రంగన్నని తనతో యింటికి తీసుకుపోయాడు.

వాడు కొంచెం స్తిమితపడ్డాక మునసబు "అబ్బాయీ, యిలా మోసం చెయ్యటం తప్పు కాదా?" అని అడిగాడు.

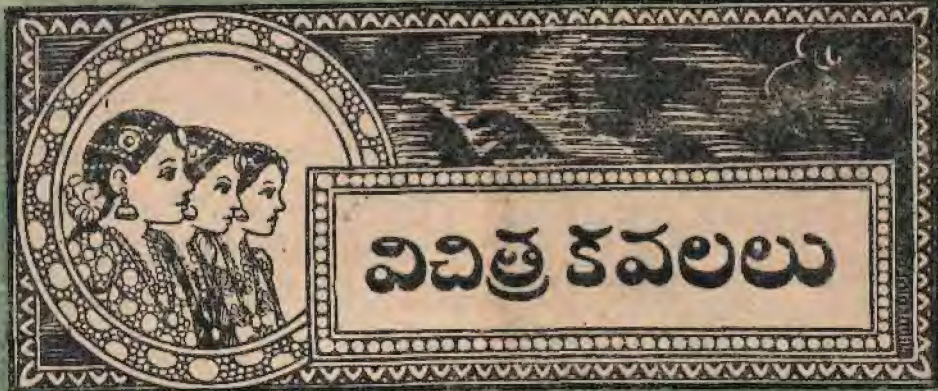
అందుకు రంగడు, "బాబూ! బందిలి దొడ్డి అంటే అసలు ఏమిటో నాకు తెలియదు. నేను కావాలని నా అవుని వాళ్ళ చేను పైకి తోలనూలేదు. దురదృష్టంవల్ల అది పట్టుబడి పోయింది. అందుకు నేనూ విచరించాను. కాని, ఆలోచించగా దానికి అక్కడ బాగా పోషణ జరుగుతున్నదికదా

మాకు తిండికి కరవైతే ఐంది. పాపం అదైనా అక్కడ హాయిగా వుంటోంది అని తృప్తి కలిగింది. దాన్ని వదిలి నేను క్షణం సేపు ఉండలేను. అందుకనే జీతం ఖతైం లేకపోయినా నౌకరీ యిప్పించమని కోరాను. ఇప్పుడు మీరు అవుని తోలుకెళ్ళ మంటున్నారు. మా పొట్ట గడవటమే కష్టంగావుందే, దాని సంగతి ఏం చూడ గలం?" అన్నాడు.

మునసబు రంగన్నని చేరదీసి, 'ఎంత అమాయకుడివిరా, రంగన్నా! ఈళ్లోవాళ్ళ పశువుల్ని మేము వూరికే పోషిస్తామనుకున్నావా? పోనివ్వు. ఇవాల్సినండి మీరు మా యింట్లో ఉండిపొండి. మీ ఆవునికూడా మా పశువులతోపాటే ఉండనీ. అన్నింటినీ నీవే కాస్తూవుండు" అన్నాడు.

నాటనించి రంగన్న ఎంతో విశ్వాసంగా పనివేసుకుపోతున్నాడు. వాడూ, వాడితల్లి, వాళ్ళ ఆపూ క్షేమంగా వుంటున్నారు.

13

[కవలసోదరులూ, రాకుమారైలూ యుక్తిచేసి రాక్షసుడి తమ్ముణ్ణి చంపివేయటమూ, వాడికి పట్టుబడకుండా కోతులుగా మారిపోవటమూ, తలవనితలంపుగా గెడ్డపువాడిని తమ సేవకుడుగా చేసుకోగలగటం, చివరకు రాక్షసుడిని చంపబోయిన ఉదయనుడు బావిలో పడడ్రోయబడటం—ఇవన్నీ క్రిందటిమారు చదివారుకదా! తరువాత—]

బ్రావిలో పడిపోయిన ఉదయనుడు గెడ్డపు వాడి రూపంలో అలాగే ఒకవారం రోజుల పాటు వుండిపోయాడు. బైటపడే మార్గం కనుపించలేదు. ఇక అక్కడ భస్మంవల్ల అదృశ్యం చేయబడిన సంధ్యా సిగ్గులు గెడ్డపువాడితో సహా అలా అదృశ్యరూపం లోనే ఉండిపోవలసివచ్చింది. ఎందుచేతనంటే వాళ్ళకి తిరిగి మామూలు స్వరూపాలు తెప్పించగల భస్మంకూడా ఉదయనుడిదగ్గరే చిక్కుకొని పోయిందాయె.

ఏళ్ల స్థితి యిలా ఉండగా, ఈ వారం రోజులూ రాకుమారైలూ వూరుకోలేదు. క్షణ

మైనా విడవకుండా కనుపిస్తూవుండే మన కవల సోదరులు వారంరోజులు కనుపించకుండాపోయేసరికి వాళ్లు మళ్ళీ ఏదో అపదలో చిక్కుకొనివుంటారని వెంటనే అనుకున్నారు. చుట్టుప్రక్కల అంతా గాలించి చూచారు. ఇలా వెతుకుతూవుండగా వాళ్లు ఉదయనుడు పడివున్న పాడుబావిదగ్గరకు కూడా రావటం తటస్థమింది. అయితే గెడ్డపువాడి ఆకారంలో వుండటంచేత ఆ అంగుళం మనిషి వాళ్ల కంటబడలేదు. ఏళ్లు బావి దగ్గిరికి వచ్చిన అఱికిడి వినిపించి, ఉదయనుడు కేకవేశాడు, కాని ఆకారానికి తగ్గట్టు

అతని కేకకూడా చాల చిన్నది కావటం చేత ఆ కేక రాకుమార్తెకు వినిపించలేదు.

తను కేక పెట్టకూడా రాకుమార్తెలకు తన స్థితి తెలియజేయలేక పోయినందుకు ఉదయనుడు మరింత దిగులు చెందాడు. ఐతే, ఆ క్షణమందే ఉపయనుడికి ఒక సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది.

రాక్షసుడు తనను బావిలో త్రోసివేశాక, ఒడ్డున పడివున్న కత్తికూడా బావిలో పడ వేసి మరిపోయాడు. ఇప్పుడు ఉదయనుడు ఆ కత్తిని బావిలోంచి తీసి పైకి విసిరాడు. అది అమాంతం వచ్చి బావి ఇవతల భూమిలో దిగబడిపోయింది. ఈ కత్తిచూచి

అయినా రాకుమార్తెలు తను బావిలోవున్న సంగతి తెలుసుకొంటారేమోనని ఉదయ నుడి ఆశ. కాని, అతడు అనుకోన్నట్టు వాళ్లు కత్తిని వెంటనే గమనించలేదు.

మరొక వారానికి రాకుమార్తెలు మళ్ళీ ఆ బావిదగ్గిరికి రావటం జరిగింది. బావి ఒడ్డున భూమిలో దిగబడివున్న కత్తిని చూస్తూనే వాళ్లు ఆశ్చర్యపోయారు. “ఇదేమిటి? క్రిందటిమారు మనం యిటు వచ్చినప్పుడు లేని కత్తి యిప్పుడు ఎక్కడి నుంచి వచ్చింది. ఒక వేళ రాక్షసుడు ఉదయనుణ్ణి చంపి ఈ బావిలో పడవెయ్య లేదుకదా?” అనుకుంటూ వాళ్లు బావిలోకి తొంగి చూచారు.

చిత్రమేమిటోగాని బావిలో సగం వరకు రకరకాల పళ్లు నిండివున్నై. వాటపైన గెడ్డపువాడి వేషంలో ఉదయనుడు నిలుచుని వున్నాడు. అతని చేతిలో మాయ తువ్వలు వున్నది. తువ్వలులోనించి పళ్లు యింకా గుట్టలు గుట్టలుగా వస్తూనేవున్నై. పళ్లతో బావి నిండిపోబోతున్నదాయె!

ఆశ్చర్యంతో రాకుమార్తెలు అలాగే నిలబడిపోయారు. మరికొద్దిసేపటికల్లా పై అంచువరకు పళ్లు వచ్చేసి, బావి నిండి

పోయింది. ఆ పళ్ల గుట్టపైన నించునివున్న ఉదయనుడిని రాకుమార్తెలు చెయ్యి పట్టుకు బైటికి లాగివేశారు.

తర్వాత—తను రాక్షసుడి కల తెగ సరకటమూ, వాడు తనని బావిలో వేసిరి వెయ్యటమూ, ఆ తరువాత తను చేసిన పూహాలూ వివరంగా రాకుమార్తెలకు చెప్పాడు ఉదయనుడు, అంతా విని వాళ్లు, "ఏమైతేనేం. ఇంతకూ మాయుతువ్వాలనిన్ను రక్షించింది. దానిని ఉపయోగించి యిలా బైటపడవచ్చుననే ఉపాయం నీకు తోచినందుకే మెచ్చుకోవాలి" అన్నారు.

వెంటనే వాళ్లు, గెడ్డపు రాడూ సుధ్యా నిశీధులు అదృశ్యరూపంతో వున్నచోటికి చేసుకున్నారు. ఉదయనుడు తనవద్దవున్న భస్మం ఆ చోట చల్లేసరికి వాళ్లు ముగ్గురూ తిరిగి మామూలురూపం పొందారు.

అప్పటివరకూ జరిగిన కథ తెలుసు కోవటంతోనే గెడ్డపువాడు—"అయితే, తను బావిలో త్రోసివేసింది నన్నే అనుకున్నాడా! ఇదీ ఒకందుకు మంచిదేలే. ఇక ముందు కథ అలోచించాలి" అన్నాడు.

"అందుకు ఉదయనుడు నిజమే! అయితే ఈమారు వాడు వచ్చినప్పుడు నా

కోసం బావిలో చూస్తాడుకదా? నేను లేక పోవడం, పైగా బావి పళ్లతో నిండివుండటం చూసి, వాడు అనుమానపడడా?" అన్నాడు.

"వాడు ఎచ్చేసరికి ఆ బావి అక్కడ వుంటేకదా?" అన్నాడు గెడ్డపువాడు.

వెంటనే వాళ్లు బావిదగ్గిరికివెళ్లి భస్మం చల్లేసరికి బావి మాయమైపోయింది! దానికి బదులు మామూలు మైదానం కాన వచ్చింది!!

అప్పుడు ఉదయనుడు గెడ్డపువానితో "సరే, నువ్వు యిప్పుడు చెయ్యవలసిన పని ఒకటి వుంది. మేము రాకుమార్తెలను వెతకటానికని బయలుదేరి యిప్పటికి ఏడు

సంపత్తురాలు అయింది. అక్కడ రాజు, రాణి మేము ఏమైపోయామోనని కంగారు పడుతూవుంటారు. కనుక, నీవు ఈ క్షణం శ్రావస్తి నగరానికి బయలుదేరి వెళ్లి, రాకుమార్తెలూ, మేమూ క్షేమంగానే వున్నామనీ, త్వరలోనే సుఖంగా యిల్లు చేరుకుంటామని చెప్పి రావలసింది” అన్నాడు.

గెడ్డపువాడు సరేనని చెప్పి ఆ క్షణానే శ్రావస్తి నగరానికి ప్రయాణమయ్యాడు. అప్పుడు ఉదయనుడు తను మొట్టమొదట ఈ మాయా భవనం ప్రవేశించబోయే ముందు కందకంలో పడిపోవటం, తన గుట్టాన్ని ఆ కందకంలోనే వుంచి, తను

మాత్రం ఎలాగో బైటపడటం అంతా చెబుతూ “కాలినడకని వెళ్లితే నీవు ఎప్పుటికి చేరుకోగలవు? గుట్టంమీద పోయిరా. మొదట వారు నిన్ను సమ్మకపోవచ్చు. కాని గుట్టాన్ని అనవాలు పట్టినతరువాత నమ్మి తీరతారు” అన్నాడు.

ఉదయనుడి తెల్లగుట్టంమీద గెడ్డపువాడు బయలుదేరాడు.

అలా పోతువుండగా, ఒక మైదానంలో దానశీలమహారాజుగారి భటులు, సంధ్యా నిశీథుల గుట్టాలపైన వస్తూ గెడ్డపువానికి ఎదురైనారు. తమ రాజుగారి తెల్లగుట్టాన్ని చూస్తూనే వాళ్లు గుర్తుపట్టివేశారు. దానిపైన ఎవరో క్రొత్తమనిషి వుండటం చూచి, అటకాయించారు.

“ఎవరవయ్యా నువ్వు? ఈ గుట్టం నీ కెక్కడిది? ఇలా ఎక్కడికి పోతున్నావు? చెప్పి మరీ కదులు” అన్నారు.

అందుకు గెడ్డపువాడు “నేను దానశీలమహారాజుగారికి ఒక శుభవార్త అందించబోతున్నాను. అన్నట్టు, మీరు ఎక్కి వచ్చిన ఈ గుట్టాన్ని నేను యిదివరకే చూచినట్టుండే! మీరు మహారాజుగారి సేవకులై?” అని అడిగాడు.

“అవునులే. నువ్వు తెచ్చిన ఆ శుభవార్త విమిటా ముందు చెప్పు” అంటూ వేగిర పెట్టారు రాజభటులు.

“రాకుమార్తెలూ, వారిని వెతకవచ్చిన శుక్రవాళ్ళూ అంతా సుఖంగా వున్నారు ఈ మాట చెప్పాలి” అన్నాడు గెడ్డపువాడు.

“అలాగా!..మేమూ, నీతోపస్తాం పద” అన్నారు భటులు సంతోషంతో.

“అలాకాదు. ఒకపని చెద్దాం. ఇప్పుడు మనం కలిసి రాకుమార్తెలు వున్నచోటికి పోదాం. మీరూ అక్కడే వుండిపోయి వాళ్ళని కాపాడతూ వుండండి. నేను తిరిగి వెళ్ళి రాజుగారికి ఈ వార్త అందించి వస్తాను” అన్నాడు గెడ్డపువాడు.

సరేనని వాళ్ళు కవలసోదరులున్నచోటికి చేరుకున్నారు. భటులను అక్కడ వదిలి గెడ్డపువాడు మళ్ళీ బయలుదేరాడు.

కొంతదూరం వచ్చేసరికి సుడిగాలి ప్రారంభమైంది. రాక్షసుని రాకకు ఇది గుర్తుకదా అని గెడ్డపువాడు వెంటనే గ్రహించి, గుట్టాన్ని శరవేగాన పోనియి సాగాడు. దినా రాక్షసుడు రివ్వన వచ్చి గుట్టంమీద పోతున్న గెడ్డపువాడిని అకాశ మార్గాన ఎత్తుకుపోయాడు.

పోవటానికి పెనగులాడటంలో ఏదో రహస్యం ఉండివుండాలి. కనుక యిది ఎక్కడికి పోతే మీరు అక్కడికి పోయి, ఏమి జరుగుతుందో చూచి రండి” అన్నాడు.

రాజు యిలా చెబుతూవుండగానే గుఱ్ఱం పట్టు వడిలించుకుని పోసాగింది. రాజు భటులు దానిని వెంబడించారు. కాని, యింతలోనే ముందుపోతున్న గుఱ్ఱం రాజు భటులవైపుకి తిరిగి వాళ్లని ‘అగండి!’ అన్నట్టు తల ఆడించింది.

ఇది చూడగా రాజుకి ఒక ఆలోచన కలిగింది. మంత్రిని పిలిచి, “వీళ్లంతా వెంటబడటం అశ్వానికి యిష్టం లేనట్లుంది. వాళ్లని వెనక్కు పంపించేయి. నీవుమాత్రం వెంటవెళ్లు” అని చెప్పి మంత్రిని పంపాడు.

భటులను తిరిగి మహాళకి పంపివేశాక గుఱ్ఱం మళ్ళీ ముందుకు సాగింది. అప్పుడు మంత్రి ఒక్కడూ దానివెంట పోసాగాడు.

* * *

అక్కడ మన కవలసోదరులూ, రాకుమార్తెలూ ఎలావున్నారూ అంటే:

వార్త అందించి వస్తానని చెప్పిన గెడ్డవ్వు వాడు శ్రావస్తినగరానికి బయలుదేరి పది రోజులు బంది. యింతవరకు వాడు తిరిగి

గుఱ్ఱంమాత్రం అలా తిరుగుతూ తిరుగుతూ మరొక వారానికల్లా శ్రావస్తినగరం పోయి రాజ మహాలు చేరుకున్నది. రాజు చూస్తూనే పరుగున ఎదురుపట్టి దానిని మహాలులోకి తీసుకుపోబోయాడు. కాని అది రాజువెంట మహాలులో ప్రవేశించక మొండికేసి వచ్చిన దారినే పోబోయింది.

సేవకీలంతా పోగయారు. వాళ్లతో రాజు “ఉదయ నుడు ఏమయ్యాడో, ఈగుఱ్ఱం యిక్కడి కెలా వచ్చి చేరుకున్నదో ఏమి బోధపడటంలేదు. దీని బేషలు చూస్తే వాళ్లు ఏదో అపదలో చిక్కుకున్నట్టు తోస్తున్నది. భవనంలోకి రాకుండా యిది వచ్చినదారినే

రాకపోయేసరికి కవలసోదరులకు పరిపరి విధాల ఆలోచనలు పోయినై. చివరకు ఒకనాడు ఉదయనుడు తన సోదరులతో “పాపం వాడు ఏమి అపదలో చిక్కుకున్నాడో శ్రావస్తికి పోయి నేను కనుక్కువస్తా. అంతవరకూ మీరు జాగ్రత్తగా వుండండి అవసరమైతే ఈ భస్మాలు వాడు కోండి” అని వాళ్ళకి కొంతతెల్లభస్మం కొంత నల్లభస్మం యిచ్చి, నీళ్ళుడి నల్లగుట్టపైన తను శ్రావస్తికి బయలుదేరాడు.

ఉదయనుడు అలా ఒక రాజ్యం మధ్య నించి వెళ్ళతూవున్నాడు. దారిలో ఒకచోట ఒక అంధుడు కర్రతో తడుములాడు కుంటూ నడిచి వస్తూ ప్రక్కనే వున్న ఒక గోతిలో పడిపోయాడు. ఈ దృశ్యం కంట బడినదే ఉదయనుడు అమాంతం గుట్టించి వెళ్లి ఆ అంధుణ్ణి లేవదీశాడు. తన దగ్గిరవున్న అంజనాలు ప్రయోగించాడు. తక్షణమే అంధునికి చూపు వచ్చేసింది. అతను ఉదయనుడికి కృతజ్ఞత తెల్పుకొంటూ తన యింటికిరమ్మని ప్రాధేయ పడ్డాడు. సరేనన్నాడు ఉదయనుడు.

తీరా ఇల్లు చేరుకొనేసరికి, ఆ వృద్ధుడు అవూరి రాజుగారి సేవకుడి తండ్రి అని తెలి

సింది. తన తండ్రికి యిలా చూపు వచ్చే సరికి ఆ సేవకుడు ఉప్పొంగిపోయాడు. ఇంకేముంది, ఈ సమాచారం ఊరంతా అల్లుకొని రాజుగారి వెవిని పడింది.

రాజుగారు భటులను పంపి ఉదయనుడిని తమవద్దకి తీసుకరమ్మన్నారు. ఉదయనుడు రాజు ఎదట హాజరయ్యాడు. ఉదయనుడిని రాజు బహువిధాల సత్కరించి, “నీవంటి ప్రజ్ఞావంతుణ్ణి ఇంతవరకూ చూచి ఎరగము. నీవు మా ఆస్థానంలో ఉండిపోవాలి” అని కోరాడు.

అందుకు ఉదయనుడు, “మహారాజా, మీరు చూపిన ఆదరమూ, అభిమానమూ

మరవలేను. అయితే యిప్పుడు నేను ఒక ముఖ్యమైన పనిమీద వెడుతున్నాను. అది పూర్తిచేసుకు తిరుగుదలలో మళ్ళీ ఏలిన వారి దర్శనం చేసుకొంటాను” అన్నాడు.

రాజు సంతోషించి ఉదయనుడిని అతి వైభవంగా సాగనంపాడు.

అటుతరువాత ఏవిధమైన అవాంతరాలూ లేకుండా మరుసటివారానికల్లా ఉదయ నుడు శ్రావస్త్రీ నగరం చేరుకున్నాడు.

అతనిని చూస్తూనే రాజు ఎదురువచ్చి కొగిలించుకున్నాడు. రాకుమార్తెలు క్షేమంగా ఉన్నారని చెప్పాడు ఉదయనుడు. కొంచెం స్తిమితవడి అప్పటివరకు జరిగిన వింతలన్నీ పూసగుచ్చినట్టు చెప్పి—“మీరు నిశ్చింతగా ఉండండి. త్వరలోనే మేము మీ అమ్మాయిలతో సహా క్షేమంగా తిరిగి వచ్చేస్తాము” అన్నాడు.

ఈ వార్త వినగానే రాజు హృదయం ఉప్పొంగింది. రాణి ముఖం కలకల్లాడింది.

రాజ్యంలో ప్రజలంతా ఆనందసాగరంలో మునిగిపోయారు.

మరునాడే ఉదయనుడు జాగుచేయక రాజుదగ్గర సెలవు తీసుకుని, తల్లి అశీర్వాదం పొంది మాయాభవనానికి మళ్ళీ బయలుదేరాడు.

మరొక్క వారానికల్లా ఉదయనుడు మాయాభవనం చేరుకున్నాడు. చేరుకున్నాడే కాని, అ క్షణమందు కంటబడ్డ విడ్డూరం ఉదయనుణ్ణి ఒడలు కంపింప జేసింది! అంతటి భయంకరమైన దృశ్యం యేమైవుంటుంది!!—

తొటలో ఒక చెట్టుకి అయిదు పురిత్రాళ్లు వ్రేలాడుతున్నై. సలహ్యా, సిశీథుడూ, గెడ్డపు వాడూ, శ్రావస్త్రీనించి వచ్చిన రాజభటులూ అంతా ఒక్కవరుసలో నిలబడి ఉన్నారు. వాళ్లందరకూ కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి బిగింప బడివున్నై. ఎదురుగా పులిలాగా రాక్షసుడు నిలబడివున్నాడు. —[ఇంకావుంది]

ఉదర నిమిత్తం

పూర్వం ఒక రాజుగారుండేవారు. ఆయన పద్ద నాగన్న అని నౌకరుండేవాడు. నాగన్న తమాషాగా కబుర్లుచెప్పుతూ రాజుగార్ని నవ్విస్తూండేవాడు. అందుచేత వాడంటే ఆయన కెంతో ఇష్టం.

రాజుగారికి నౌకర్లున్నప్పుడు రాణిగారికి మాత్రం ఉండరుగనకనా? ఆమె పద్ద చంద్రిక అనే పరిచారిక ఉండేది. చంద్రిక కూడా నాగన్న కుమల్లెనే తమాషాగా కబుర్లు చెప్పి, రాణిగారికి సంతోషం కలిగించేది. అందుచేత చంద్రిక అంటే ఆవిడకి ఎంతో ఇష్టంగా వుండేది.

'మా చంద్రిక తెలివైనదని రాణిగారూ, 'మా నాగన్న తెలివైనవాడు' అని రాజుగారూ ఒకనాడు తీర్గిగా కూచుని వాడించు కోపటం మొదలెట్టెరు. ఆ దంపతులకు వాదనతెగక, మంత్రికి కబురంపి 'ఏమోయ్ మంత్రి!—మన ఆస్థానంలో నాగన్నా,

చంద్రికా ఉన్నారుకదా, వీళ్ళిద్దర్లో ఎవరు ఎక్కువ తెలివైనవారో చెప్పవలిసింది' అన్నారు. మంత్రి బాగా ఆలోచించి 'వీళ్ళిద్దరూకూడా తెలివైనవాళ్లే!' అనేశాడు.

చంద్రికకు పెళ్లియీడు వచ్చింది. రాణిగారు మంత్రికి కబురువేసి, 'మన చంద్రికకు తగిన వరుణ్ణి చూడాలి. ఈభారం నీ మీద ఉన్నదినుమా' అన్నది. నాగన్నకి కూడా పెళ్లియీడే గనక రాజుగారు మంత్రితో, 'మంత్రి, మన నాగన్నకి తగిన పెండ్లికూతుర్ని చూసే బాధ్యత నీమీద ఉన్నదినుమా' అన్నారు. 'చంద్రికకు తగిన వరుడు నాగన్న' అని రాణిగారితోటి, 'నాగన్నకు తగిన వధువు చంద్రిక' అని రాజుగారితోటి చెప్పి, వైభవంగా వాళ్ళకు వివాహం జరిపించాడు మంత్రి.

కొన్నాళ్ళయ్యేసరికి నాగన్న పెళ్లికిదొకిన సొమ్ము కాస్తా ఐపోయింది. మరి, రథం

కున్నానా? ఇంతకి ఘటన! ఎవరు తప్పించ గలరు? అంటూ ధైర్యం చెప్పి, ఒక వర హాలిమూట ఇచ్చి వదిలింది రాణి.

మూటతో చంద్రిక ఇంటికి చేరటంతోనే నాగన్న దాని తెలివికి మెచ్చుకుని 'ఇంక నా తెలివి చూడు' మని చెప్పి, తను తువాయి నేట్లో కుక్కుకొని వెక్కి వెక్కి ఏడస్తూ రాజుగారిదగ్గరకు వెళ్లాడు. రాజు గారు నిర్భంతపోయి, 'ఏమిటా, ఏమొచ్చింది? ఎందు కలా ఏడుస్తావు?' అన్నారు. 'ఎందుకేమిటి బాబూ, ఏ చీకూ చింతా లేకుండా కాలం వెల్లబుచ్చుతూంటే నాకు పెళ్లి అంటూ తెచ్చి ఆ పిల్లని కట్ట పెట్టేరు. దానికి జ్వరంకాసి అకస్మాత్తుగా చనిపోయింది! నా కాపరం నట్టేట కలిసి పోయింది! ఉన్న డబ్బేదో ఆ వైద్యుడు గుంజుకుపోయాడు!' అంటూ గొల్లుమని విడ్బాడు నాగన్న. రాజుగారు వాడి వరస చూచి నిజమేననుకుని, 'ఏడవకోరే. ధైర్యం తెచ్చుకో' అని ఓదార్చి ఒక వెయ్యి వర హాలు వాడికిచ్చి పంపేడు.

తనకు ప్రియమైన దాని చనిపోవటం వల్ల రాణి విచారంలో ఉంటుందనుకొని రాజుగారు ఆమెను ఓదార్చటంకోసం

నడవటమెలా? తెలివిమంతులైన తనూ భార్య ఆలోచించి ఒక ఉపాయం పన్నారు. చంద్రిక ఉబ్బెత్తుగా లేచి, తల విరబోసుకుని ఏడుస్తూ రాణిగారి అంతః పురానికి పరుగెత్తుకెళ్లి, 'ఇంకేముందితల్లీ, కొంప మునిగిపోయింది! మా ఆయన కాలంచేశాడు! హాయిగా మీ పాదాలదగ్గర ఉండకుండా పెళ్లి అంటూ తెచ్చిపెట్టేరు. అంతా మూఱ్ఱాళ్ళ ముచ్చటై ఊరుకుంది. ఇంకేంగతి నాకు?' అంటూ భోరుమంది.

ఇదంతా నిజమేనని నమ్మి, 'ఏడిస్తే ఏలారాభం చంద్రికా! ఏదో సుఖపడతావని చేశాను కాని ఇలా ఔతుందని అను

అంతఃపురానికి వెళ్ళారు. రాణి కంటపడ్డం తోనే, 'పాపం చంద్రిక ఎప్పుడూ కలకల నవ్వుతో, అందర్నీ నవ్విస్తూ ఉండేది' అని సానుభూతి వాక్యాలు ప్రారంభించారు. 'బైను. ఐతేం, ఆ అర్ధాయుష్షవాణ్ణి కట్టపెట్టి దానికి ముండమోపితనం తెచ్చిపెట్టేము. మంత్రి చెప్పేడని తొందరపడ్డామేకాని, జాతకం చూపించి ముందుగా వాడి ఆయుర్దాయం తెలుసుకోవాలిసింది!' అంది రాణి. ఆ మాటలకు రాజు ఆశ్చర్యపోయాడు, 'అదేమిటి! చంద్రిక చనిపోతే నాగన్న అల్పాయుష్కు డంటావేమిటి?' అన్నాడు.

'సరి, సరి. చంద్రిక చనిపోయిందని ఎవరు చెప్పారు? ఆది చనిపోయినా తీరి పోను! మొగుడుపోయి బ్రతకటం కన్న ఆడది తనుపోవటమే మంచిది. చంద్రికకు అలాంటి హీనపుబ్రతుకు వచ్చిపడిందని విడిచేసరికి వెయ్యి వరహాలిచ్చి పంపేను' అంది రాణి.

'అదేమన్నమాట? పెళ్లాం చచ్చిపోయిందని వచ్చి వెక్కి వెక్కి యేడుస్తూంటే నాగన్నకి ఇప్పుడేగా నేను వెయ్యివరహాలిచ్చి పంపేను? వాడు చనిపోయాడంటా వేమిటి?' అన్నారు రాజుగారు.

'నాగన్న పోత!' అని రాణి, 'చంద్రికే పోయింది' అని రాజు కొంతసేపు వాదించు కుని, ఆఖరికి ఒక నౌకర్ని 'నాగన్న యింటికి వెళ్ళి, వాళ్ళిద్దరిలో ఎవరు చని పోయారో తెలుసుకురా' అని పంపేరు.

రాజుగారి నౌకరు వస్తున్న సంగతితెలిసి నాగన్న చంద్రికకు ముసుగుపెట్టి పడుక్లో మని చెప్పి, తను పక్కనుకూర్పుని ఏడ పటం మొదలైట్టేడు. చూడటానికివచ్చిన నౌఖరు ఏమీ అడక్కుండానే తిరిగి వెళ్ళి, 'చంద్రిక! పోయింది' అని చెప్పేడు. ఆ మాట వినేటప్పటికి రాణికి కోపంవచ్చి, అ నౌఖరుమాటమీద నమ్మకంలేక, 'నిజం

తెలుసుకు రావలసింద'ని తన దాసిని పంపింది. అలా జరుగుతుందని ముందే తెలిసిన చంద్రిక ఈమాటు నాగన్నను పడుక్కొచ్చెట్టి, తాను పక్కను కూర్చుని రోదనం చెయ్యటం మొదలెట్టింది. దాసి వచ్చిచూసి వెళ్లి, రాణిగారితో నాగన్నే పోయాడండి' అని చెప్పింది. అమాటవిన్న రాజు నమ్మలేక, రాణిని వెంటబెట్టుకుని స్వయంగా నాగన్నయింటికి బయల్దేరాడు.

రాజు రాణి వస్తున్నారని తెలియటంతోనే యీమాటు చంద్రికా, నాగన్నా ఇద్దరు కూడా చచ్చినవాళ్ళకుమల్లే తలోమూలా ముసుగుతన్ని పడుకున్నారు. 'నాగన్న పెళ్ళాం పోయిందన్న దుఃఖంతో వివిషమోతాగి చనిపోయింటాడు!' అన్నారు రాజుగారు. 'అదెమన్నమాట? చంద్రిక పతివ్రత గనక మొగుడు చనిపోయాక బ్రతకటం ఎందుకని ప్రాణం విడిచేసి వుంటుంది!' అన్నది రాణి.

మళ్ళీ వాదన ప్రారంభమైంది. 'పిల్లిడ్డరి లోమూ ఎవరు ముందు చనిపోయారో చెప్పినవాళ్ళకి అగ్రహారం బహుమతి!' అన్నారు రాజుగారు. అమాట వినటంతోనే నాగన్న టపీమని లేచి రాజుగారి పాదాల పైన పడి, 'ప్రభూ, నేనేనండి, ముందుగా పోత!' అన్నాడు.

చంద్రికమాత్రం తక్కువదా? అదిలేచి వెళ్లి రాణిగారి పాదాలపైనపడి, 'అమ్మ గారూ, ముందుగా చనిపోత నేనండి' అంది. వాళ్ళిద్దరూ బ్రతికే ఉండటంచూచి, 'ఇదేం పోయికాలమరా, బ్రతికుండే చచ్చి పోయినట్లు సరించారు!' అన్నారు అందరున్నూ.

'ఉదరనిమిత్తం బహుకృతవేషం!' అన్నాడు నాగన్న. 'కోటివిద్యలూ కూటి కొరకే!' అంది చంద్రిక. అంతా నవ్వేరు. రాజు నాగన్నకొక అగ్రహారం ఇచ్చాడు. చంద్రికకూ ఒక అగ్రహారం ఇచ్చింది రాణి.

చెడబుట్టాడు

వైమగిరిలో గవిరమ్మ అనే ఒక పేదరా లున్నది. గవిరి కష్టజీవి. చింపిపాతలు చుట్టబెట్టుకున్న అస్థిసంజరం ఆ వూరిలో కంటబడితే, అదే గవిరి అని అనవారు. నిజానికి ఆమె తాపత్రయం చూడగా ఎవళ్ల కైనా ఆశ్చర్యం కలుగుతుంది.

ఎప్పుడు లేస్తుందో యేమిటో, నాలుగైదు ఇళ్లల్లో పొచిపని చేస్తుంది. ఇంకా చీకటి ఉండగానే గేవెపాలు పితుక్కువచ్చి వాడుక వాళ్లకి పోస్తుంది. పెద్దవాళ్ల ఇళ్లల్లో వంట చేసిపెడుతుంది. అక్కడ దాని తిండికి పోను పైన ఏదో పైసా పరకా ఇస్తారు. దంపుళ్లకు పోయి నూకగింజలూ అప్పి నొల్లకు తెచ్చుకుంటుంది. పొద్దుండగా ఊరి పొలిమేరకు పోయి చెట్లకింద చితు కులు ఏరుకువస్తుంది. ఎక్కడ కనపడే పేడకదులూ పొగేసుకువచ్చి పిడకలు చేస్తుంది.

‘ఈవిధంగా గవిరి, క్షణమైనా తీరిక లేకుండా ఇంతగా శ్రమపడటం దేనికి? పిడకలు అమ్మి, పుల్లలమ్మి, బానిసకంటే హీనంగా కాయకష్టపడి సంపాదిస్తున్న ఈ సొమ్మంతా ఎందుకోసం?’ అని అడుగుతూ వుంటారు చాలామంది.

ఆమెకు వరహాలు అని ఒక్కగానొక్క నిసుగు ఉన్నాడు. వాడిని పెంచటానికే గవిరి పడే ఈ తాపత్రయమంతా. వరాలు ప్రయోజకుడు కావాలనీ, కుటుంబం పేరు నిలబెట్టాలనీ గవిరికి వట్టుకున్న కాంక్ష. ఇందుకోసమే ఆమె కడుపు కట్టుకుని, చింపిపాతలతో కాలక్షేపం చేస్తూ, అహర్నిశలు శ్రమపడుతూవుంది.

ఇటువంటి కాంక్షతో గవిరి, అష్టకష్టాలూ వడి. కొడుకును పెంచుకుంటూ వస్తూన్నది. ఐతే తల్లి మక్కువ చూపిన కొద్దీ వరాలు దూబరగా కర్బుచేయ నారం

భించాడు. తను ఆరగించకపోయినా పిల్లవాడిమట్టుకు అమె దివ్యమైన భోజన సదుపాయం అమర్చేది. కొరిస దుస్తులు యిచ్చేది. అయితే—‘నాకోసంకదా అమ్మ ఇంతగా కష్టపడి సంపాదించిపెడుతున్నది. కనుక, జాగ్రత్తగా పాచుపుగా కాలక్షేపం చేసి ఆమెకు శ్రమ తప్పించుదాం’ అనే యోచనే వరాలకి లేకపోయింది. ఒక్క మాటలో చెప్పాలెనంటే వాడు ఇష్టారాజ్యంగా తింటూ తిరుగుతూ ఉండేవాడు.

కొడుకు దూబరచేసినకొద్దీ గవిరికి సం తోషం ఎక్కువయ్యేదికాని ఆమె ఎన్నడూ పల్లెత్తు మాటాడి ఎరగదు. ‘వాడే పోయిరి,

పెద్ద ఎదిగితే అదే బుద్ధి కుదురుతుంది’ అని ఓరిమితో సరిపెట్టుకునేది. ఒకయేడు పైబడుతూవుంటే వరహాలుకు బుద్ధి రావటానికి బదులు తుంటరితనం పెచ్చు పెరుగసాగింది.

పదహారేళ్లకల్లా వరాలు స్కూల్ పైనలు మొవటివాడుగా ప్యాసయ్యాడు. ఇందుకు తల్లి ఉప్పొంగిపోయింది. వాడికోసం ఆమె ఇంకా శ్రమపడి అర్జించ నారంభించింది. మరి నాలుగేళ్లు చదివి వరాలు బి. యే. కూడా ప్యాసయ్యాడు. ఇంకిప్పడు గవిరి సంతోషానికి మేరలేకపోయింది. “ఇంకే మున్నది. నా నాయన గొప్ప ఉద్యోగం చేస్తాడు, కనక వర్షం కురిపిస్తాడు. నా కష్టాలు గట్టెక్కిపోతై. ఇంక నేను శ్రమపడక్కరలేదు...” అనుకుంది.

* * *

వేమగిరికి మొఖాసాదారు బంగారయ్య. ఆయనకు యేటా లక్షలు వస్తాయి. కాని ఏం లాభం? ఆ వచ్చే రాబడిని పొదుపు చేసిపెట్టే దక్షత లేదు. అందుకని తన వ్యవహారాలు చక్కబెట్టగల ఒక నమ్మక స్తుజ్ఞి చూచిపెట్టుమని స్నేహితులతో చెబుతూ ఉండేవాడు.

బంగారయ్యకు ప్రాణస్నేహితుడైన రాఘవులు ఎందరినో తీసుకువచ్చి చూపాడు. ఒక్కళ్లా బంగారయ్యకు నచ్చలేదు. అప్పుడే బి. వి. ప్యానయిన వరహాలునుకూడా చూపించాడు. వరహాలు చూడ చక్కనివాడు, చురుకైనవాడు, విద్యావంతుడు. వేషభాషలవల్ల ఆకర్షింప గలవాడు—ఇటువంటి వరహాలును చూచి చూడటంతోనే బంగారయ్య ముచ్చట పడ్డాడు. ఈనాటికి తగినవాడు దొరికినట్టు తలచి ఆయన సంతోషించాడు.

ఇతే పెద్ద మొఖాసా ఒకనికి వప్పగించడ మంటే తేలిక కాదుకదా?—అందుకని కుర్రవాని స్థితిగతులు తెలుసుకుందామనే వృద్ధేశంతో స్వయంగా వాళ్ళయింటికి బయల్దేరాడు బంగారయ్య. దిక్కులేని పక్షి గవిరి గుమ్మంలో పిడకలు చరుస్తూవుంది. వచ్చిన మనిషిని చూడగానే ‘బాబూ, వరాలూ!’ అని కేకవేసింది.

వరహాలు టకటకలాడుతూ ఇవతలికి వచ్చి బంగారయ్యను గదిలోకి తీసుకు వెళ్లాడు. ఆ గదిలో యేర్పాటులన్నీ దొరల బంగళాలలో మోస్తరుగావున్నాయి. కుర్రవాని తైలివితేటలకు బంగారయ్య ఆశ్చర్య

పోయాడు. ‘మా మొఖాసాకు నిన్ను మేనేజరుగా వేసుకొంటున్నాము. రెండు వందలు జీతం. రేపు వచ్చినన్ను కలుసు కోవలసింది’ అని ఆయన వరహాలుతో చెప్పాడు. కుర్రవాడు సంతోషించాడు.

గదిలోనించి తిరిగివస్తూన్న బంగారయ్యను సాగనంపటానికని వరహాలు వెనకనే వస్తున్నాడు. ఆస్థిపంజరంలా వుండిన్ని కాయకష్టపడుచూవున్న గవిరికేసి వేలెట్టిమాపుతూ “ఈమె ఎవరు పాపం!” అని అడిగాడు బంగారయ్య.

ఆస్థితిలోవున్న ఆమె తన తల్లి అని అనటానికి నోరు రాలేమ వరహాలుకు.

అప్రయత్నంగా తడుముకోకుండా 'మా పనిమనిషేలేండి' అన్నాడు. అవుననుకున్నాడు బంగారయ్య.

మృదునాడు మళ్ళీ బంగారయ్య వద్దకు రాఘవులు వచ్చాడు. బంగారయ్య తను చేసిన పని చెప్పేసరికి రాఘవులు ఎంతో మెచ్చుకున్నాడు. 'చేయవలసిన పని చేశారు. మన మొఖాసా చూడటానికి వరహాలే తగిన మనిషి. పాపం, వాడి తల్లి గవిరి కష్టాలు తనాటికి గట్టెక్కినయికదా అని నాకు సంతోషంగావున్నదన్నాడు.

ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినట్టు, గభీమని లేచాడు బంగారయ్య. "ఎవరూ? అతని తల్లి గవిరా! ఆమె ఎక్కడవున్నదీ? ఒక సారి వెళ్లి చూసివస్తే బాగుండునే!" అని ఆత్రంతో అడిగాడు.

"ఎవరేమిటి. అస్తమానం పిడకలు చరుచుకుంటూ గుమ్మంలోనే వుంటుంది.

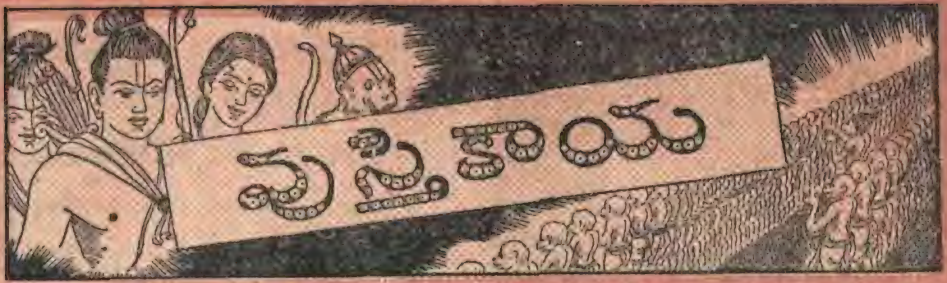
ఆ అస్థిపంజరం కనపడలేదా?" అని ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు రాఘవులు.

"ఆమె వాని తల్లైనా!!!" అని విస్తుపోతూ బంగారయ్య కుర్చీలో కూలబడ్డాడు. కొంచెం స్తిమితపడినమీదట రాఘవులు జరిగిన సంగతి అంతా తెలుసుకున్నాడు.

బంగారయ్య చెప్పినవేళకు సరిగా, వరహాలు చక్కా ముస్తాబు చేసుకువచ్చి కాపలావాని వరంగా 'విజిటింగ్ కార్డు పంపించాడు. పిలుపు' వస్తుందనుకొని ఎదురుచూస్తున్న వరహాలు చేతికి మరుక్షణంలో మళ్ళీ తన కార్డే తనకు తిరిగి వచ్చింది. ఆత్రంతో అది తిప్పి చూడగా అందులో ఇలావుంది: "కన్నతల్లినే కాదన్న నీవు ఎంత ద్రోహినికైనా తగుదువు. నేడు, వచ్చిన దారినే వెనక్కు."

తల వంచుకొని మరలిపోయాడు వరహాలు.

రామరావణ యుద్ధం అయిందీ అన్నారు. అంటే—లోకకంటకుడైన పదితలల రావణాసురుడూ అతని పరిచారమూ నాశనమయ్యారన్నమాట. అవునా?—అవతార పురుషుడైన శ్రీరాముడూ ఆయన పరిచారమూ జేజేలమధ్యని సంతోషాంతరంగులై వున్నారు! ఐతే శ్రీరాముడి పరిచారమెవరూ? కపివీరులు!!—ఈ మాట మనం మరవనే కూడదు.

‘వచ్చినవని తీరినతర్వాత ఇంకా యెందుకు లంకలో? అయోధ్యకు వెళ్ళి పోదామా!’ అన్నాడు శ్రీరామచంద్రమూర్తి. వెంటనే వెళ్ళి విభీషణుడు పుష్పకవిమానం తీసుకవచ్చాడు. అన్నట్టు, పుష్పకమంటే తెలుసుగా? అది ఒక చిత్రమైన విమానం. దానిమీద ఎందరు యెక్కి కూర్చున్నా, ఇంకా ఒకరికి సరిపడే చోటు ఉంటూనే వుంటుందట!

రాముడూ, సీతా, లక్ష్మణుడూ, ఇంకా ముఖ్యులూ విమానం ఎక్కారు. వారితో పాటు హనుమంతుడూ యెక్కాడు. కపిసేనకు నాయకులైన అంగద సుగ్రీవాదులు అలా రంగంమీద నించునేవున్నారు. వారి శిక్షణకింద కపివీరులంతా తోకలు నడుముకి చుట్టేసుకుని, చేతులు నులుముకొంటూ బారులు తీర్చి నిలబడ్డారు.

‘పోయివస్తా’మన్నట్టుగా శ్రీరాముడు ఒక శాంతయుతమైన చల్లని చూపు విసిరాడు. చెప్పలేక చెప్పలేక, లాంఛనప్రాయంగా ‘దయ వుంచండి!’ అన్నారు నాయకులు. ఈ సమయంలో రాముడు కపివీరులందరివేళూ కలయజూచాడు. రామప్రభువుతో ఏదో విస్తరించుకోవాలనే ఆత్రం వారి ముఖాలలో గోచరించింది. కపివీరులు గుసగుసలాడజొచ్చారు. ‘హుమ్!’ అని వారిని అదమాయించారు నాయకులు.

పెల్లుబికిన ఉత్సాహంతో కపివీరులంతా ఒక్కసారిగా కిచకిచమన్నారు. 'మా యెదటనే ఇంత ఆగడమా!'—అన్నట్టు నాయకులు వారివేపు గద్దెంపుతో చూచారు.

ఈపాటి తెలుసుకోలేదా ఆ సుగుణాభి రాముడు! 'అంగదా! సుగ్రీవా!! కపి వీరులను మీరు భయపెట్టకండి. వారి మనసులో కోరికలు నిర్భయంగా చెప్ప నీయండి. వారు సామాన్యులు కారు. మనకు యుద్ధంలో జయలక్ష్మిని చేకూర్చిన కోభన దేవతలు! ఇంతకూ అధికారం చెలాయించవలసిన ఘట్టం దాటేపోయింది. అనురాగం చూపవలసిన సమయమిది...' అన్నాడు శ్రీరాముడు. ఈ అభయానికి సంతోషం పట్టలేక, కపివీరులు జోకలు పడ్డకొని, మరొక్కసారి కిచకిచలాడారు.

అప్పుడు వాలయ్య అనే కపివీరుడు ఝడుపు వదిలి ముందుకు వచ్చి 'స్వామీ! చనవిచ్చారు గనక కడుపులో వుడ్డేశం మనవి చేసుకొంటున్నాము. రామ సేవ కోసం పుట్టిన వీరులము మేము. వచ్చిన పని అయింది. ఇప్పుడు మమ్మల్ని ఇలా వదిలేస్తే ఎక్కడికి పోగలం చెప్పండి. మా రామప్రభువే ఇలా వదిలేస్తే మమ్మల్ని విమానం ఎక్కించేది ఎవరు? మా సరదా తీర్చేది ఎవరు?—ఈ మాటలో పొరపాటుంటే మన్నించండి!' అన్నాడు.

'అది కాదండీ. ఎంతమందినైనా భరించి తీసుకపోవటానికి మహిమగల పుష్పకవిమానం ఉండగా, మనందరినీ ఎక్కించుకోటానికి సందేహ మెందుకో? ఎవళ్లది యేంపోవాల్సిఅంట!' అని పశ్చిం చాడు ఇంకొక వీరుడు.

ఇలా విళ్లు వాదించుకునేసరికి లక్ష్మణుడికి చీకాకెత్తింది. 'చూచావా అన్నయ్యా!—ఇప్పుడే విళ్లలో విళ్లకు పడటంలేదు. ఈ కోతిమూకని వెంట

పెల్లుబికిన ఉత్సాహంతో కపివీరులంతా ఒక్కసారిగా కిచకిచమన్నారు. 'మా యెదటనే ఇంత ఆగడమా!'—అన్నట్టు నాయకులు వారివేపు గద్దెంపుతో చూచారు.

బెట్టుకు వెళ్ళితే నలుగురూ నవ్విపోతారు కూడాను' అన్నాడు.

తమ్ముణ్ణి మందలించాడు శ్రీరాముడు. 'వాలయ్యా! నీవేమీ ఆత్రపడకు. మనలో ఒక్కళ్ళమూ ఇక్కడ దిగడిపానక్కరలేదు. అందరమూ కలిసి అయోధ్యకు వెళ్లి పోదాము. దివ్యమైన పుష్పకవిమానం ఉండగా మనకేం లోటోయ్! ఈ సంగతి ముందే చెప్పవలసింది మీతో. మరిచా. పొరపాటు...' అంటూ తన మందమతికి చిన్నబుచ్చుకున్నాడు.

"అవునవును. ఎంత పొరపాటు జరిగిందీ! మన కపివీరుల కోరికలు ఇంకా యేమున్నాయో ఇప్పుడైనా కనుక్కోండి" అని సలహాపూర్వకంగా హెచ్చరించింది, జనని జానకి.

అంతట తిండిపోతు తిమ్మయ్య జంకుతూ వచ్చి, "రామప్రభూ!—ఎవరేమీ కోరుకున్నా లేదనకుండా అనుగ్రహిస్తావనే బిరుదు ఉండటకదా నీకు? కాయా కనురూ, దుంపా ధూళి నమిలి నమిలి విసుగెత్తిపోయింది. మీవంటి రాజాధిరాజులు రుచికరమైన లాడూలూ అవ్వీ అరగిస్తారని చెప్పకొంటారే, మేం మాత్రం వాటిని కాస్త

చవిచూడకూడదా!' అని తన కుగరి అపేక్షను వెల్లడించాడు.

అమాయకమైన ఈ కోరిక విని సీతారాములు నవ్వికున్నారు. 'అసలే కోతి మూక. అందులో ఇది యుద్ధజయం కలిగిన సంతోషసమయం. పైగా దయామయుడైన రామచంద్రుడు 'కావలినందల్లా ఆడగండి' అని అభయమిచ్చివున్నాడు. వళ్ళూ పై తెలియకుండా వీళ్ళ ఇంకా విచ్చికోరికలు యేమేమీ కోరుకుంటారో' అనితలిచి, హనుమంతుడు హుంకరించాడు వాళ్ళనైపు తిరిగి. కపివీరులు తలలు వంచారు.

వీరులకు విందు యేర్పాటు చేశారు. హనుమంతుడు పెద్దరికం వహించాడు.

ఒక్కగంటలో వస్తుసంభారాలన్నీ సమకూడిపోయినై. మరొక్క గంటసేపటికల్లా పంచభక్త్య పరమాన్నాలతో ఇంతమందికీ భోజనాదికాలు సిద్ధమైనాయి. హనుమంతుడు వచ్చి 'బంతులు తీర్చి అందరూ బుద్ధిగా కూర్చోండి. వడ్డన జరుగుతుంది' అని చెప్పాడు.

ఎలా ఐతేనేం, అంజనేయుని మాట విని, అందరూ కుదురుగా కూర్చున్నారు. క్షణమైనా అయిందో లేదో, ఒక వుస్తికాయ వచ్చి బంతిమధ్యన కూర్చున్న ఒక కపి వీరుని ఒడిలో పడింది. వీరుడు ఆ కాయ కేసి తదేకదీక్షతో చూచి చూచి, లోపలి యేమిటి వుంటుందోననే ఆత్రంతో రెండు వేళ్ళతోనూ నొక్కాడు. పుసుక్కుమని ఒక గింజ కాయలోనించి బయటకి జారివచ్చి, పైకి ఎగిరింది.

"ఓసీ, నలుసంత లేవే, నాకంటె ఎత్తుగా ఎగురుదామనా నీ వుద్దేశం!" అంటూ వీరుడు ఆ గింజతోపాటే ఒక్క యెగురు ఎగిరాడు. 'తమ్ముడు ఎందుకు యెగురుతున్నాడో, ఏమి ప్రమాదం వచ్చిందో, మనం

తిమ్మయ్య కోరిక విన్నవెంటనే శ్రీరాముడు 'అలాగే నేయి నా తండ్రి!— లాడూలూ అవ్వీ తప్పకుండా తిందురుగాని. అయోధ్యకు చేరుకోగానే అన్నీ చేసుకోవచ్చు. జాగెందుకు, రండి!' అన్నాడు.

గిరగిరమని తోకలు వూపుకొంటూ, బిలబిలమని కపివీరులంతా విమానం ఎక్కేశారు. జాంమ్మని ఝాంకారం పెడుతూ పుష్పకం గగనమార్గాన ఎగిరెగిరిపోయి, కొంచెంసేపటికల్లా అయోధ్యానగరంలో వాలింది! అయోధ్యలో ఓగి దిగటంతేనే ముందు సీతారాములు కపి

వెళ్లి సాయవడకపోతే ఎలాగా?' అని అనుకుని, ప్రక్కనున్న వీరుడూ ఎగిరాడు. ఈ యిద్దరూ ఎగిరేసరికల్లా, కారణం తెలుసుకోకుండానే ఇంకొకడూ, మరివకడూ వచ్చి వాళ్లతోపాటు గెంతులేశారు. అంతలోనే వంక్తులన్నీ చెదిరిపోయి, అందరూ ఒక్క చోట మూగేసి, ఒక్కలా ఎగురజొచ్చారు.

ఇది చూసి హనుమంతుడు "ఏమిటా మీ గోలకాలా! ఇంతట్లానే మీ బుద్ధి గడ్డి తిన్నదే! మన చేష్టలు చూచే అందరూ మనల్ని కోతుల బాగోతం అంటారు. భోజనాల వేళ ఇంత గొడవ చేశారే, మీ వాలకం చూస్తే ఆ రామయ తండ్రికి మాత్రం ఎంతకని ఓరిమి నిలుస్తుంది...?" అంటూ మందలించబోయాడు.

ఇంతలో విస్తళ్లు వేయటం, ఆ వెంటనే లాడూలు బుట్టలు చేతపట్టుకుని సీతారాములు స్వయంగా వడ్తించ రావటం జరిగింది. "హనుమా!—మన వీరులమీద విసుక్కుంటున్నావెందుకు? చూడు. పాపం, ఎంత బుద్ధిగా కూర్చుంటున్నారో! వీడి, ఎక్కువగా అల్లరి చేశాడన్నావే, ఆ వీరు డేడి? అతనికి రెండు లాడూలు! అంతే కాస్తా!!" అనేసరికల్లా ఎక్కడివాళ్లు అక్కడ

నద్దుకొన్నారు. వీళ్లకి బుద్ధివచ్చింది, ఫరవాలేదని హనుమంతుడు ధైర్యంచెందాడు.

జానకిరాములు వడ్డన చేస్తూవుండగా, ఉన్నట్టేవుండి ఒక కవివీరుడు శ్రీరాముడి బుజంమీదికి ఎక్కి కూర్చున్నాడు. మరొకడు బుట్టలో లాడూలు బలవంత న లాక్కున్నాడు. ఇంకొక కవివీరుడు ఊరుకోక జానికమ్మ మెడలో హారం తీసి పరీక్ష చేయబోయాడు, ఏదో మహా తెలిసినట్టుగా.

ఇన్నివేసినా ఆ దంపతులు ఆనందంతోనే వున్నారు. సీతానికి, కవివీరుల చేష్టలు చూచినకొద్దీ వారికి సంతోషం ఎక్కువైంది. కాని, వారు పడే యాతన చూడలేక హను

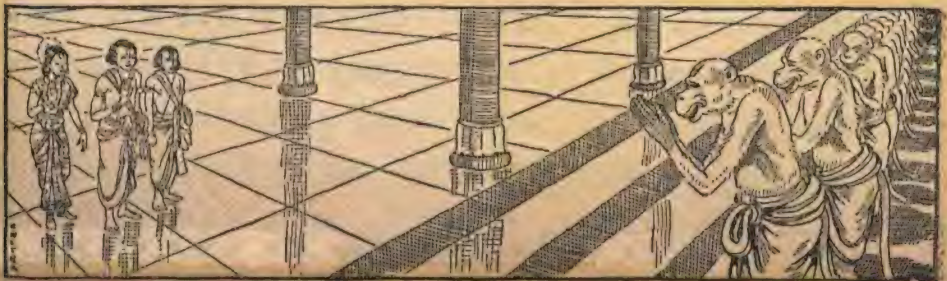
మంతుడూ, లక్ష్మణుడూ కపివీరులను
కోపదృష్టితో చూడసాగారు. “హనుమా !
లక్ష్మణా!! మన బిడ్డల అల్లరి మనకు
ముద్దుకాదుటోయ్ ! అయినా వారు చేసేది
అల్లరికాదు. అది నిష్ఠపటమైన ఆనందం!”
అన్నాడు రాముడు మందహాసంతో.

విందు పూర్తి అయింది. ఒక్కొక్క కపివీరుణ్ణి
ఒడిలోకి తీసుకుని శ్రీరామచంద్రమూర్తి
నిమిరేసరికి, వాళ్లకు యుద్ధపు బడలిక
ఎక్కడిదక్కడనే యెగిరిపోయింది.

తరువాత శ్రీరాముడి పట్టాభిషేక
మహోత్సవానికి అతివైభవంగా యేర్పాట్లు
జరిగినై. ఆ సమయమందు శ్రీరాముడు
ప్రత్యేకించి కపిసేననూ, వాళ్ల ప్రజ్ఞనూ
ప్రస్తుతించాడు. పైగా నిండు దర్బారులో
“ఓ మహావీరులారా ! భూలోకంలో రామ
కథతోపాటు రామసేవకు అంకితమైన కపి
వీరుల కథనము కూడా నడుస్తూనే వుం
టుంది. కపివీరుడు కంటబడితే చాలు,

మానవులకు రామాయణకథ జ్ఞాపకం
వస్తుంది. అటువంటి అవివాభావ సంబంధీ
మున్నది రెండింటికి. మీ సంతోషమే నా
సంతోషమని తెలియటంచేత, మానవులు
మిమ్మల్ని గౌరవిస్తే నన్ను పూజించినట్టు
గానే భావిస్తారు. ఇంతటినుండి మీరు దేశ
మందుండే వుణ్ణిక్షేత్రాలు చేరుకుని ఉనికి
యేర్పరుచుకోండి. అక్కడికి వచ్చే
భక్తులు మిమ్మల్ని చూడగానే రామకథ
గురుతువచ్చి ధన్యులవుతారు. మీరు చేసిన
సాయానికి ఇదే నేనీయగల కానుక”
అంటూ ఆస్వాదంతో వారిని దీవించాడు.

శ్రీరామచంద్రమూర్తి ఇలా చెబుతూ
వుంటే జయదుందుభులు మ్రోగినై.
కపివీరులమీద పుష్పవర్షం కురిసింది.
కపివీరులు వాలములు ఊపుకొంటూ, సీతా
రాములకూ హనుమంతునికి నమస్కరించి
సెలవు తీసుకుని, కిచకిచలాడుతూ పోయి,
దివ్యక్షేత్రాలు చేరుకున్నారు.

అనగనగనగా ఒకగురువుగారు. ఆయన విలే శ్వరమనే గ్రామంలో గురుకులం స్థాపించి, విద్య చెబుతూ ఉండేవాడు. గురువుగారు గొప్ప పండితుడనీ, శాస్త్రంలో నిధిఅనీ దేశమంతటా కీర్తి మోగిపోయింది. అఖ్యాతి విని నలుమూలలనుంచి అనేక మంది విద్యార్థులు చదువు కోటానికని ఆయనవద్దకు వచ్చేవారు.

ఇలానే ఒకసారి దూరప్రాంతంనించి ఒక పిల్లవాడు ఉపాధ్యాయులవారివద్దకు వచ్చాడు. ఆ పిల్లవాణ్ణి చూచి చూడటం తోనే గురువుగారికి చాలా ముచ్చటవేసింది. ఏమీ అంటే—పిల్లవాని రూపూ రేఖా, విన యమూ విధేయతా, బుద్ధికుశలతా—ఈ లక్షణాలన్నీ ఆయనను ఎంతగానో ఆకర్షించినై. అందుకని శిష్యులందరూ ఒక యేత్తూ, ఈ పిల్లవాడు ఒక్కడూ ఒక యేత్తుగానూ చూచుకోసాగాడు.

అంతేకాదు. వానికి తన యింట్లోనే బస యేర్పాటుచేసి, తనకు వచ్చిన సమస్త విద్యలూ నూరిపోశాడు. పిల్లవాడుకూడా గురువుగారికి శుశ్రూషచేస్తూ, శ్రద్ధాభక్తులతో చదువుకుని, త్వరలోనే విద్యలన్నీ నేర్చుకొన్నాడు. గురువుగారికి వానిపైన అమితమైన అభిమానం కుదిరింది.

ఇంతలో, పెళ్లియీడుకి వచ్చిన గురువుగారి అమ్మాయిని ఎవరికి యివ్వటమా అని ప్రసక్తి వచ్చింది. ఎన్నో సంబంధాలు చూచారు. ఒక్కటి నచ్చలేదు. ఏదో ఒకటి నచ్చినా, కట్నాలు కానుకలవద్ద షరతులు కుదరలేదు.

చివరకు మెరపులాగా గురువుగారికి ఒక ఆలోచన తట్టింది. 'చక్కటి కుర్రవాడు వేటిలో ఉండగా అనవసరంగా శ్రమ పడి దేశాలన్నీ వెతకడ మెందుకు? చాలా కాలంనించి నాదగ్గర శిష్యురికం చేస్తున్న

ఈ కుర్రవాడు లక్షణయుక్త సంపన్నుడు, నమ్మకమైనవాడు, నిజానికి ఇటువంటి కుర్రవాడు దొరకడమే దుర్లభం. అదృష్టవశాత్తు వాడు నా శిష్యుడు కావటం సంభవించింది' అంటూ తలపోశాడు. మారు ఆలోచన లేకుండా, మంచి ముహూర్తం చూసి, ఆ పిల్లవానికే తన కుమార్తెనిచ్చి యథావిధిగా పెళ్ళి చేశాడు.

అపూర్వమయినటువంటి ఈ వివాహానికి అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. గురువుగారికి శిష్యునిమీద ఉండే అనురాగమూ, శిష్యుడికి గురువుగారిపట్ల ఉండే భక్తి తాత్పర్యాలూ చూచి లోకులు మెచ్చుకున్నారు.

ఆ పిల్లవాడు తనకుమించిన శిష్యుడైనందుకూ, పైగా తనకు అల్లుడయినందుకూ గురువుగారు మురిసిపోయారు. మాతన దంపతులు చిలకా గోరింకల్లాగ హాయిగా సంసారం సాగిస్తూవుండటం గురువుగారికి కనుపండువుగా వుంటున్నది.

ఇలా ఉండగా—కుమార్తెకు నగలు చెయించుదామనే వృద్ధేశంతో కంసాలి బ్రహ్మన్ని ఇంటికి రప్పించారు గురువుగారు. ఇంటివద్దనే తనయెవట కూర్చోబెట్టి పనిచేయిస్తే దగా యేమీ జరగటానికి వీలుండదని ఆయన నమ్మకం. బ్రహ్మం పని ప్రారంభించాడు. అల్లుడూ మామగారూ ఒకరితరువాత ఒకరు విడవకుండా బ్రహ్మం ఎదటనే కూర్చుని కాపలా కాస్తున్నారు. పని సాగిపోతున్నది.

ఒకరోజున గురువుగారు జపంచేసుకునే నిష్ఠలో ఉన్నారు. బ్రహ్మం ఎదట కాపలా కాస్తున్న అల్లుడు ఏదో పనిమీద ఒక్క నిమిషం గదిలోకి వెళ్ళాడు. అప్పుడు బ్రహ్మం ఒక గట్టి సుత్తిదెబ్బ కొట్టాడు. ఆ సుత్తిదెబ్బ చెవిని పడిపడటంతోనే అల్లుడు గబగబలాడుతూ వచ్చి 'బ్రహ్మం! క్షణంలో కనుగప్పి మాయచేశావే!' అన్నాడు.

బ్రహ్మం తెల్లబోతూ 'తిగ సాగకొడుతున్నాను. అంతే బాబూ!' అన్నాడు.

'ఎందుకయ్యా, అలా తెల్లబోతావు! అసలు బంగారపుదెబ్బకీ, కల్తీబంగారపుదెబ్బకీ ఆపాటి తేడా తెలుసుకోలేననుకున్నావా? నాదగ్గర సాగవు నీ ఆటలు!' అని గద్దించాడు.

ఈ ఘర్షణ జరుగుతూ వుండగా, జపంలో వున్న గురువుగారు లేచి వచ్చారు. 'ఏమిటయ్యా బ్రహ్మం, నమ్మినందుకు ఇలాగేనా చేయటం?' అన్నారు.

అందుకు బ్రహ్మన్న తమాయించుకుని కొంచెంసేపుండి "బాబూగారూ!-నే నోక్కమాట అంటాను, కోపగించకండి! అల్లుడుగారి తెలివితేటలు సామాన్యమైనవి కావు. అటువంటివారు మీకు దొరకటం సజానికి ఎంతో అదృష్టమే. ఐతే..." అని ఊరుకున్నాడు.

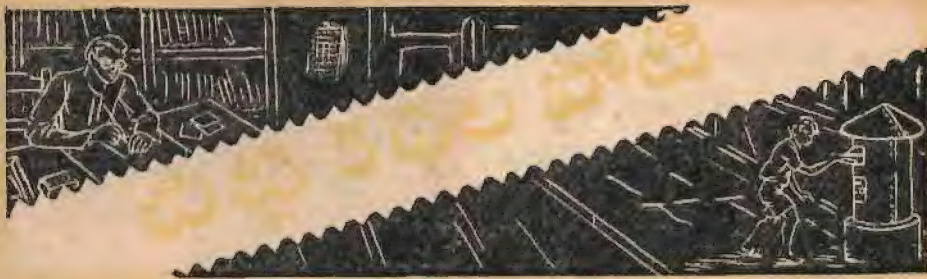
'చెప్పవేయ్ బ్రహ్మం! సందేహిస్తావే?' అంటూ వేగిరపెట్టాడు గురువుగారు.

"అబ్బే, మరేమీ లేదండి. అబద్ధం ఎందుకు చెప్పాలి? కడుపు కళ్ళూరికొద్దీ నేను మీ బంగారం కల్తీ చేసినమాట వాస్తవమే. ఐతే-ధ్వనినిబట్టి మేలిమి

బంగారమో, కల్తీబంగారమో కనిపెట్టగలగటం ఒక్క మావాళ్లకే తెలుసు! మరెవళ్లకూ తరంకాదు. నేను చేసినపని అల్లుడుగారు ఇట్టే కనిపెట్టివేయగలిగారే, ఇంతటి గ్రహణశక్తి ఆయనకు ఎలా కలిగిందా అని ఆలోచిస్తున్నా' నన్నాడు.

గురువుగారు అల్లుణ్ణి ఆరాతీసి కనుక్కోగా అతడు బ్రాహ్మణపిల్లవాడినని అబద్ధంచెప్పి శిష్యుడుగా ప్రవేశించినట్టూ, నమ్మకంగా శిష్యరికంజేసి విద్య నేర్చుకున్నట్టూ తెలిపాయింది. తక్షణమే ఆయన అల్లుడినీ కూతుర్నీ వెళ్లగొట్టి, ఊరివెలవల ఒక కుటీరంలో ప్రవేశపెట్టాడు.

1

పూర్వం ఒక ఉద్యోగి లంచాలు పట్టి బాగా అర్జించాడు. రాబడి హెచ్చు కాగానే వంట బ్రాహ్మణునిపెట్టి “రేపటినించి భోజనంలోకి అరురకాల పదార్థాలు తయారుచేస్తూ వుండు” అని చెప్పాడు. అలాగే చేస్తూ వచ్చాడు వంటబ్రాహ్మణుడు.

కొద్దిరోజులకల్లా లంచాల గొడవ అధికారాలకు తెలిసి ఆయనను డిస్మిస్ చేశారు.

ఉద్యోగం ఊడిపోగానే మళ్ళీ వంట బ్రాహ్మణుని పిలిచి “కారణాంతరాలవల్ల నా ఉద్యోగం ఊడింది. కాబట్టి ఇకముందు సాపాటులోకి ఆరు అధరువులు వద్దు. ఏదో రెండు పదార్థాలతోనే సరివుచ్చుకుంటాను” అని చెప్పాడు ఆయన.

“అలాగే, బాబూ!” అన్నాడు వంట బ్రాహ్మణుడు. నెల తిరిగింది. సామాను నిండు కున్నవన్నాడు వంటబ్రాహ్మణుడు.

“అప్పుడే అయిపోవటమేమిటి” అని యజమాని అతనిని వెంట బెట్టుకుని వంటింట్లోకి వెళ్లిచూచాడు. చక్కా ఆరు

పదారాలు కమ్మగా తయారయి ఉన్నాయి. ‘ఏమయ్యా! రెండు అధరువులు చాలునని చెప్పలే నీతో?’ అని అడిగాడు. బ్రాహ్మణుడు తాపిగా, ‘చెప్పారు బాబూ! అందుకనే తమకు రెండు అధరువులే వడ్డిస్తున్నా!’ అన్నాడు. “మరి యిరన్నీ ఏమిటి?” అని అడిగాడు ఉద్యోగి ఆశ్చర్యంతో.

“నేను మామూలుగా ఆరు అధరువులూ చేస్తూనేవున్నా. అందులో మీకు మాత్రం రెండే వడ్డిస్తున్నా” అన్నాడు బ్రాహ్మణుడు. ‘ఏమిటయ్యా అడ్డుదిడ్డం’ అన్నాడు యజమాని.

“అడ్డుదిడ్డం ఏమున్నదండి బాబూ! మీ ఉద్యోగం ఊడింది కనుక అలా నెల విచ్చారు. కాని నావుద్యోగం వూడలేదుగా!” అన్నాడు వంటబ్రాహ్మణుడు.

తెల్లబోయాడు యజమాని, ‘నిజమే. ఈక్షణంతో నీ ఉద్యోగమూ ఊడుతోంది’ అంటూ తక్షణమే వంట బ్రాహ్మణికి స్వస్తి చెప్పి పంపివేశాడు.

చందమామ

ఒకప్పుడు ఒక సన్యాసి రైలు ప్రయాణం చేస్తూవుండగా బెజవాడ స్టేషనులో టికెట్ కలెక్టరు తనిఖీకి వచ్చాడు. టికెట్టు 'లే' దన్నాడు సన్యాసి, నిశ్చలంగా కూర్చుని.

"ఇదేమిటయ్యా స్వామీ! కాషాయ వస్త్రాలుకట్టావు. గెడ్డాలు పెంచావు. మోసం చేయటమేనా మోక్షానికి మార్గం?" అన్నాడు టికెట్టుకలెక్టరు. అందుకు సన్యాసి "మేముచేసిన మోసం యేముంది! సత్యం లోనే దేవుడున్నాడు. కనుక, సత్యంకోసమే జీవితమంతా ధారపాస్తాము. సన్యాసులకు డబ్బుండదుకదా! అందుకనే సంసారులు సన్యాసులను పోషిస్తూ తరణోపాయం తెలుసుకోవాలని శాస్త్రాలు విధిస్తున్నాయి. ఈ సూత్రాన్నిబట్టి రైలువాళ్ళకూడా మా ప్రయాణాలు సాగనిచ్చి తోడుపడాలి" అని జవాబుచెప్పాడు.

"టికెట్టు లేనివాళ్ళను దింపివేయమని రైల్వేవారి సూత్రం" అన్నాడు టికెట్టు

కలెక్టరు. 'వెయ్యిళ్లు తిరుగుతాం. అందరూ ధర్మాత్ములే వుంటారా నాయనా! పెట్టినమ్మ పెడుతుంది, లేనమ్మ లే"దన్నాడు సన్యాసి.

"రైల్వేనించి దింపివేయడంతో సరిపోదు. కేసుపెట్టి జైల్లోవేస్తారు కూడాను" అన్నాడు టికెట్టు కలెక్టరు. "అయితేనేమి? ప్రభుత్వవారు జైల్లో వసతి ఇస్తారు, భోజనమూ పెడతారు. ఇంతకంటే ఏం కావాలి?" అని ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు సన్యాసి.

"మరైతే, జైల్లో మీ దేవుడిమాట ఏమిటి? మోక్షం సంపాదించడ మెలాగ?" అంటూ పరిహసించాడు టికెట్టు కలెక్టరు. "అమాయకునిలాగా కనబడుతున్నావే. ఇక్కడవుండే దేవుడు అక్కడలేడా? భగవంతుడు సర్వాంతర్యామి. మాకు జైలూ ఒకటే ఇల్లూ ఒకటే" అని చిరునవ్వుతో, బదులుచెప్పాడు సన్యాసి.

ఇక ప్రశ్నలు వెయ్యలేక టికెట్టు కలెక్టరు ఆ పెట్టె దిగి వెళ్ళిపోయాడు.

1—వ కథ—[వాసింది: జి. రత్నప్రభ, సికంద్రాబాదు—బహుమతిగా ఈమెకు వాటర్ కలర్ బాక్సు పంపుతున్నాం.

2—వ కథ—[వాసింది: యన్. బాస్కర రావు, గుంటూరు—బహుమతిగా యితనికి అందమైన పుస్తకాల నంచి పంపుతున్నాం.

దాగుడుమూతలు

చంద్రనగరం రాజాగారికి చంపకవల్లి అనే కుమార్తె ఉండేది. చంపకవల్లికి చిన్నప్పట్నుంచికూడా 'దాగుడుమూతలు' అంటే మహాసరదా. మంత్రికూతురు, సేనాధిపతి కూతురు, గురువుగారి కూతురు—ఇంకా ఇలా ఎంతోమంది పిల్లలను చేరదీసి, ముసిలి దాసీని ఆటలో 'తల్లి'గా చేసుకుని తోటలో పొద్దుస్తమానం చంపకవల్లి దాగుడుమూతలు ఆడుతుండేది. ఆటలో దాక్కున్నప్పుడు చంపకవల్లిని తక్కినవాళ్లు మలభంగా కనిపెట్టలేక పోయేవారు. చాలాసేపు తిప్పలుపెట్టి, ఆఖరికి ఆ అమ్మాయే తను దాక్కున్న పొదలోంచి వీ కోకిలకూతోకూసి, పట్టుబడేది. తను 'దొంగ' ఐనప్పుడుమాత్రం తక్కినవాళ్లను ఇట్టే కనిపెట్టేసేది.

శుక్లవక్ష చంద్రునికిమల్లే చంపకవల్లి పెరిగి పెద్దదై, పదిహేనేళ్ల బాలాకుమార్తె

అయింది. ఆమెకు పెండ్లి యీడు వచ్చిందని రాణీగారు ఒకరోజున రాజాగారితో చెప్పిందికూడాను.

ఆయన నమ్మలేదు. 'పనిపిల్లకుమల్లే దాగుడుమూతలు ఆడే యీడు దాటనే లేదు, అప్పుడే పెళ్లియీడు వచ్చిందంటావేమిటి?' అన్నాడు రాజు.

'దాగుడుమూతలకేంలేండి. పెళ్లి అయి పిల్లలతల్లులయ్యాకకూడా కొంతమంది ఆటలు ఆడుతూనే ఉంటారు' అందిరాణీ.

'సరే అబ్బేతే. ఛప్పన్నదేశపు రాకుమారులలో ఎవరిని పెళ్లిచేసుకుంటుందో కనుక్కో' అన్నాడు రాజు.

అప్పుడు రాణీ కూతురునువిలిచి 'ఎమేపుత్రడిబొమ్మా, ఛప్పన్నదేశపు రాజుకుమారులలో ఎవరే నీ పెళ్లికొడుకు?' అని లాలించి అడిగింది.

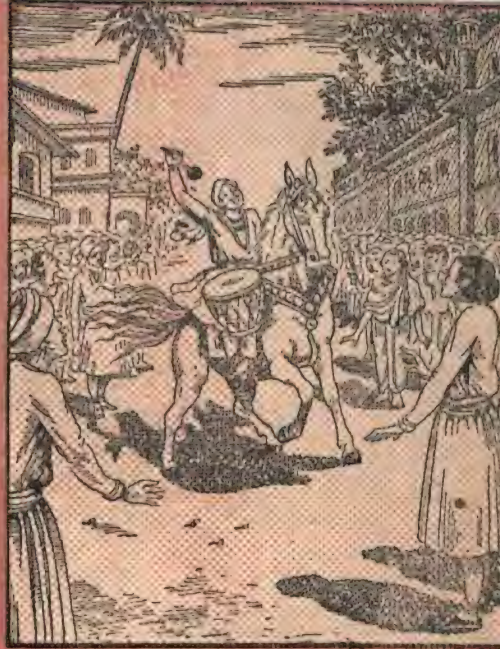

అందుకు చంపకవల్లి, 'ఎవరేమిటి? వేను దాక్కున్నప్పుడు ఏ రాజకుమారుడైతే నన్ను కనుక్కోగలడో అతడే!' అంది.

రాణి వెళ్లి రాజుతో చెప్పింది. రాజు భవన్నదేశపు రాజకుమారులందరికీ చివపడేటట్లు చాటింపు వేయించాడు.

రాకుమారులు రోజూ గుంపుగుంపులుగా వస్తూండడం, చంపకవల్లిని వెతుక్కోడం, ఆమెను కనుక్కోలేక వెళ్లిమొహాలు వేసుకుని తిరుగుదారి పట్టటం—ఇలా జరుగుతూ వచ్చింది. ఏ రాకుమారుడూ కనుక్కోలేక సోతే కూతురికి పెళ్లికాదేమోనని రాణికి భయం వేసింది.

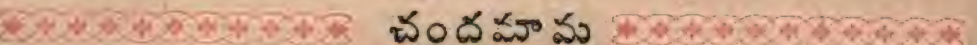
'పోనియ్యవే, పెళ్లి కాకపోతే. హాయిగా దాగుడుమూతలు ఆడుకుంటూ మన ఉద్యానవనంలోనే ఉండిపోతాను!' అంది చంపకవల్లి. అలా అందే గాని చంపకవల్లికి పెళ్లి చేసుకోవాలని లేకపోలేదు. పాంచాల దేశపు రాజుకొడుకు 'భానుకుమారుడు' చాలా అందంగా ఉంటాడనీ, తనకుమల్లనే అతనికి ఆటలంటే సరదా అనీ ఆమె విన్నది. 'చేసుకుంటే అతణ్ణి పెళ్లి చేసుకోవాలి' అని నిశ్చయించుకుంది ఆమె. 'భానుకుమారు డింకా తనని వెతుక్కుంటో

రాలేదు ఎందుచేత చెప్పమా' అని అనుకుంటూ ఎదురు చూస్తూ ఉంది.

భానుకుమారుడికి కూడా ఆ చాటింపు వినపడింది. చంపకవల్లిని ఎలాగైనా కనుక్కుని పెళ్లి చేసుకోవాలని మనసుపడ్డాడు. ఐతే తనకంటే కొమ్ములు తిరిగిన రాజకుమారులంతా 'చేతకానివళ్ల' మంటూ తిరిగివస్తూండగా తనకిమాత్రం ఈపని సాధ్యమౌతుందా అని ఊరుకున్నాడు.

భానుకుమారునికి స్నేహసాగరుడనే స్నేహితుడున్నాడు. అతను రాకుమారులతో 'ఇక్కడ కూచుని ఇలా మీసమేపాలు లెక్కపెడితే కార్యం చక్కబడుతుందా?

రా, బయల్దేరు. ఇతరులకు సాధ్యంకాని పని నీకు సాధ్యం కాదనుకోకు. నువ్వు తప్పకుండా నెగ్గుతావు. నాకు తెలుసు' అంటూ ప్రోత్సహించి, భానుకుమారుణ్ణి చంద్రనగరానికి లాక్కొచ్చాడు.

భానుకుమారుడు వచ్చినరోజునే మరి అరుగురు రాకుమారులు కూడా వచ్చారు. రాజుగారు ఆ యేడుగుర్ని చూసి, 'ఇంత వరకూ ఒక్కడూ మా అమ్మాయిని పట్టలేక పోయారు. మీరూ అంతే! ఐనా వచ్చారు గనక వెతుక్కొండి' అన్నాడు. చంపకవల్లి దాక్కుని 'పైకే' అన్నాక వాళ్లని ఉద్యానవనంలో ప్రవేశపెట్టాడు.

భానుకుమారుడూ, తక్కిన రాజకుమారులు అరుగురు తలోకతెమ్మ వెళ్లి వెతికేరు. చెట్లు వెతికేరు, పుట్టలు వెతికేరు. పావరిల్లలో చూశారు. పర్వకుటిరాలు గాలించారు. అక్కడేమిటి ఇక్కడేమిటి, అన్నిచోటులా అన్వేషించారు. తిరిగి తిరిగి చెప్పలు అరిగి పోయినాయేగాని వాళ్లెవరూ చంపకవల్లి జాడ తెలుసుకోలేకపోయారు.

రాజుకి ఈమాటు మరి భయంవేసింది. అనాడు వచ్చిన రాజకుమారులు తప్పితే ఇంక రావలసిన రాజకుమారు లెవరూ లేరాయె. చంపకవల్లి పెళ్లిమాటేమిటి?— ఇదీ అవిడకి పట్టుకున్న అత్రం. 'అమ్మాయ్, లేనిపోని పట్టంపులు పోక ఈ యేడుగురు రాకుమారులలోనూ నీకు నచ్చినవాణ్ణి ఎన్నుకోవే' అని బ్రతిమాలింది.

'అదేమన్నమాట. అంతగా కావలిస్తే, విల్లనే రేపు మళ్లి వచ్చి వెతుక్కోమను. నన్ను కనుక్కొగలిగినవాణ్ణిగాని నేను పెళ్లి చేసుకోను!' అని నిష్కర్షగా చెప్పివేసింది చంపకవల్లి.

మరునాటి ఉదయం భానుకుమారుడు స్నేహసాగరుడితో యేటి ఒడ్డుకి పోయి, 'ఒకటి కాదు నూరు అవకాశాలు ఇచ్చినా

చంపకవల్లిని కనుక్కులే' మని నిట్టూరుస్తో
చతికిలపడ్డాడు. స్నేహసాగరుడు 'ఏం చేస్తే
బాగుంటుంది?' అని అలోచనలో పడ్డాడు.
ఇంతలో చంపకవల్లికి దాగుడుమూతల్లో
తళ్లుమూసే ముసిలిది దారిని పోతున్న
దానికిమల్లెవచ్చి నిలబడి, ఏమీ ఎరగనట్లు
'ఎవరయ్యా మీరు?' అంది.

'రాకుమార్తెను వెతకటాకిని వచ్చిన
యేడుగురు రాకుమారులలో నేనొకణ్ణి'
అన్నాడు భానుకుమారుడు.

అందుకు ముసిలిది, "ఒహో అలాగా?
నిన్న మీరంతా వెతుకుతున్నప్పుడు
ఉద్యానవనంలో నేనూ ఉన్నాను. బెను
గాని 'ఏడుగురం' అంటావేమిటి? నేను
ఎనమండుగురు రాకుమారుల్ని చూసినట్లు
జ్ఞాపకమే... ఇహహీ! హహా!! ఈ రాజ
కుమారులంతా ఇంతే! తొంభైయేళ్లవాన్ని,
నాకు అనినంతకూడా అనలేదే నీకు!
అప్పుడే ఇంత చత్వారమా?" అంటూ
నవ్వేసి వెళ్లిపోయింది.

స్నేహసాగరుడు భానుకుమారుడితో
'ఏమిటోయ్, నువ్వు ఏడుగురంటే ఈ
ముసిలిది ఎనమండుగురని వాదిస్తుంది?'
అని అడిగాడు.

'పోనిద్దూ, పిచ్చిదాని మాటలకేమిటి?
ఇంతకీ ఏడుగురైతేం, ఎనమండుగురైతేం,
రాకుమార్తెను కనిపెట్టలేకపోయాక?'
అన్నాడు భానుకుమారుడు.

గంట కొట్టేసరికల్లా భానుకుమారుడూ
తక్కిన ఆరుగురు రాకుమారులూ ఉద్యాన
వనం వాకిట హాజరయ్యారు. 'ఇంక వెతుక్కు
వచ్చి. తోటలోపలకి వెళ్లండి' అని రాజు
అనుమతి ఇచ్చాడు. లోపలికి వెళ్లేసమ
యంలో భానుకుమారుడికి ముసిలిదాని
మాట జ్ఞాపకం వచ్చి ఎంతమంది ఉన్నదీ
ఒక్కమాటు లెక్క చూసుకున్నాడు. 'నేను
చెప్పిందేసరి. మేము యేడుగురమే ఉంటు.

ము సెల్లాని మాట మతిలేని మాటే! అనుకున్నాడు.

వాళ్లు తోటలో దశదిశలకూ వెళ్లి, పెండ్లి కూతురు కనపడలేదంటూ జలక్రిడలాడే కొలనువద్దకు వచ్చి చేరకున్నారు. భాను కుమారుడు మళ్ళీ ఒకమాటు లెక్కపెట్టే సరికి ఎనమండుగురు కనపడ్డారు. 'ఇదేమి ఆశ్చర్యం? ఏడుగురల్లా ఎనమండుగురయారెట్లా? ఇందులో ఏదో కిలక మున్నది. ముసలిది పనిగట్టుకువచ్చే ఆ మాట చెప్పిపోయింది' అనుకున్నాడు భాను కుమారుడు. తక్కిన యేడుగురూ కూచుని దిక్కలు చూడటం మొదలెట్టారు. భాను కుమారుడుమాత్రం అలా చెయ్యలేదు. ఆ యేడుగురి మొగాలు పరిశీలించేసరికి, వారిలో ఒక మొహం క్రొత్తగా వున్నది. అతడు ముసిముసి నవ్వులతో ఆ క్రొత్త మొహంవద్దకు సూటిగావెళ్లి చెయ్యి పట్టు

కుని, 'ఏదోపు రాకుమారులండి మీరు? అని అడిగేడు.

ఆ రాజపుత్రుని వేషంలోవున్న చంపక పల్లి కోపంనడస్తూ, 'మాది ఏదోమైతే మీ కెందుకు? రాజపుత్రికను వెతుక్కొండి. వెళ్లండి!' అని చెయ్యి విడిచి పించుకోబోయింది.

'నాకు కావాలిసే అడుగుతూవుంట. ముందు చెప్పండి. రాజపుత్రికను నెమ్మదిగా వెతుక్కుంటాం. తొందరలేదు' అని నవ్వుతూ, పిల్ల నెత్తిమీది తురాయి పాగా తీసివేశాడు.

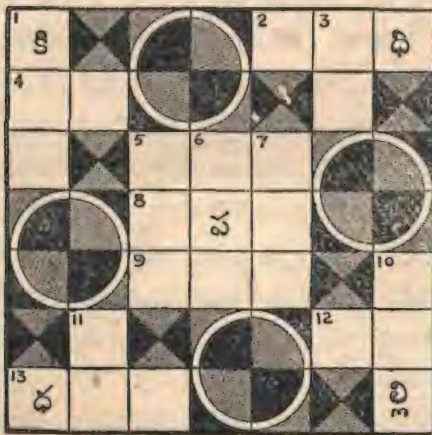
ఇది చూచి తక్కిన రాజపుత్రులంతా రాకుమారితో 'అమ్మ దొంగా! నువ్వు మాతోపాటు మగవేషంలో వెతుకుతున్నావా? ఇదా మమ్మల్ని చిత్తుచేయటానికి నువు వేసిన యెత్తు!' అంటూ ఆమె తెలివి తేటలను మెచ్చుకున్నారు.

చందమామ పజిల్ (భాషాభివృద్ధికి)

అడ్డము :

2. వంతెన	8. అవద
4. అరవై దస్తాలు	9. పేనా
5. తచింపబడినది	12. మురద
13. భూమి	

నిలువు :

1. అర్జునుడు	6. చంచలమైనది
3. లక్ష్మి	7. సముద్రము
5. ఒక దుస్తు	10. చందమామ
11. పార్వతి	

యుక్తి లెక్క

★

ఒక పూల్లో ఒక బడిపంతులు ఉన్నాడు. ఆయన మంచి మాటకారి. ఒకరోజున ఒక పెద్దమనిషి వచ్చి, “ఏమండి పంతులుగారూ! మీ బట్టో పిల్లలెంత మంది వున్నారు?” అని అడిగాడు. అందుకు పంతులు యిలా చెప్పాడు, “అయ్యా! లెక్కకేం చాలామంది వున్నారు. అయితే ప్రస్తుతం ఈ పూట హాజరైంది 37 మందే. మిగతావాళ్లు ఏమయ్యారంటారేమో, వినండి. మొత్తం పిల్లల్లో ఆరోపంతు కుప్పమార్పిళ్లని పంకబెట్టి రాలేదు. ఇదిగాక ‘మాయింట్లో పెళ్లని ఒకడూ, ఒడుగని ఒకడూ’ యిలాగ మరో 11 మంది ఎగ్గిట్టారు. వీళ్లుగాక రోగం వచ్చిందనీ, నొప్పిచ్చిందనీ మరో 7 గురు సెలవు బెట్టారు” అన్నాడు.

“అదేమిటి పంతులుగారూ! మొత్తం పిల్లలెంతమందీ అని అడిగితే ఈ రామాయణమంతా ఏమిటి?” అని అడిగాడు ఆ పెద్దమనిషి.

అందుకు పంతులు “అలోచించండి. మీకే తెలుస్తుంది” అన్నాడు. కాని ఎంత అలోచించినా మొత్తం పిల్లలెందరో ఆ పెద్దమనిషికి అంతు చిక్కనేలేదు. మీరు చెప్పకొండి చూడాలి? మీకూ తెలియకపోతే 56-వ పేజీ చూడండి.

గొంతుబొమ్మ

PROF. SORCAR

ఖాళీదబ్బాలో పిప్పరమెంటు తెప్పించటం

ఐంద్రజాలికుడు రేకుతో చేసిన టిన్ను ఒకటి దాని మూత తీసి ప్రేక్షకులదగ్గరికి తీసుకుపోయి చూపిస్తాడు. ప్రేక్షకులు ఎంత పరిశీలనగా చూసినా అందులో ఏమీ కనపడదు. ప్రేక్షకులు యిలా పరిశీలన చేసుకున్న తర్వాత ఆ టిన్నుని తన బల్లపైన వుంచుతాడు తర్వాత ఎవరిదగ్గిర్నుంచైనా ఒక జేబురుమాలు అడిగి తీసుకుని దానిమీద కప్పి, మాయాదండంతో వన్ - టు - త్రి అని దానికి తాకించి మూత తీసేసరికి అందులో పిప్పర మెంటు, చాక్లెట్లు ఉంటాయి. వాటిని ప్రేక్షకులకు చూపించి అక్కడవున్న పిల్లలకు పంచిపెడితే వాళ్లు సంతోషంగా తింటారు. యిళ్లకు తిరిగివెళ్లి ఈ సంగతి అ చుట్టుప్రక్కల స్నేహితు లందరిలో వాళ్లు ప్రచారం చేస్తారు. ప్రవారానికి ఇదిఒక ముఖ్యమైన సాధన. కొంత మంది గారడివాళ్లు ఈ టిన్నుమీద కాసిని బియ్యపు గింజలు చల్లి టిన్నులోంచి పేలాలు తెప్పించటం కద్దు. నేనూ ఇలాగే పైన కాసిని పూలుచల్లి టిన్నులోంచి పూల దండ తీసి చూపించి, అక్కడ హాజరయినవారిలో ఒక పెద్దమనిషి మెడలో వేసేవాణ్ణి. ఇలాంటియ్యికి టిప్పార్టీ లాంటి సమావేశాల్లో ప్రదర్శించినట్టయితే ఎంతో గమ్యత్తుగా ఉంటుంది.

ఇప్పుడు ఈ బ్రక్కును గురించిన రహస్యం చెబుతాను. ఇదంతా మనం తయారు చేయించుకునే టిన్ను మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. 1-వ బొమ్మలో చూపినట్లు రెండువైపులా తెరిచివుండేగట్టం ఒకటి, 2-వ బొమ్మలో చూపినట్లు రెండువైపులా మూతలు అమర్చబడి రెండు అరలు కలిగివున్న టిన్ను ఒకటి తయారుచేసుకో.

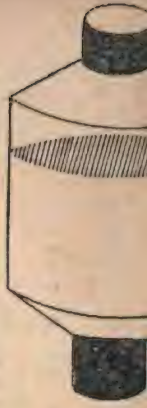

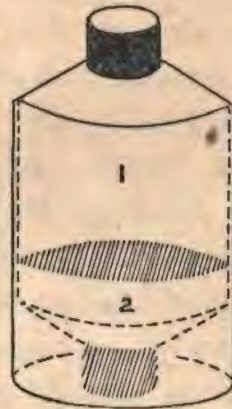
ఈ టిన్ను 1-వ బొమ్మలో చూపబడిన గొట్టంలో దూర్చినట్టయితే ఎక్కువ బిగుతుగా గానీ, ఎక్కువ వదులుగాగానీ వుండక ఎటు జరిపితే అటు నుళు వుగా జరిగేట్టు వుండాలి. 2-వ బొమ్మలో ప్రకారం తయారు చేసుకొన్న టిన్నులో రెండు అరలు అమర్చు. ఒకటి పెద్ద అర మరొకటి చిన్న అర. చిన్న అరలో పిప్పరమెంట్లూ, చాక్లెట్లూ పోసి ఏ మాత్రమూ కాళీ లేకుండా పూర్తిగా నింపి, మూత బెట్టు. (టిన్నుని గట్టిగా కదిలించి చూపినా లోపలి పిప్పరమెంట్లు గలగలలాడకూడదన్నమాట) ఇప్పుడు ఈ రెండో టిన్నుని మొదట తయారు చేసుకున్న గొట్టంలో దూర్చు. ఇటువంటి టిన్ను తయారు చేసుకుని సభకి రావాలి. ఇది ఎలా వుండాలి? 3-వ బొమ్మలో చూడు.

1-వ బొమ్మ

2-వ బొమ్మ

3-వ బొమ్మ

4-వ బొమ్మ

టిన్నుని ప్రేక్షకులకి చూపేటప్పుడు, కాళీగావున్న పెద్ద అర వాళ్లవైపు ఉండేట్టుగా పట్టుకోవాలి. వాళ్లు ఖాగా పరిశీలించుకుని టిన్ను ఖాళీదేనని నమ్ముతారు. ఇంకా నమ్మించాలంటే టిన్నుని కొద్దిగా వంచి అడించి చూపించవచ్చు. నీవు తిరిగి టేబులుదగ్గిరికి వచ్చేటప్పుడు ఒక చిన్న గమ్మత్తు చెయ్యాలి. ప్రేక్షకులకు చూపిన పెద్ద అరవున్నవైపు గొట్టంలోకి నెట్టు. ఇప్పుడు టిన్నుని తెచ్చి బల్లమీద పెట్టినట్టయితే పిప్పరమెంట్లు వున్న అర పైకి కస్తుందన్నమాట. ఇది ఎలా వుండాలి? 4-వ బొమ్మలో చూడు.

తర్వాత ప్రేక్షకుల దగ్గర జేబురుమాల తీసుకుని టిన్నుపైన కప్పివెయ్యి. మాయదండం దానిపైన ముమ్మారు తాకించి, చేతిరుమాలు తీసివెయ్యి. టిన్ను మూత తీసి పిప్పరమెంట్లూ చాక్లెట్లూ పంచిపెట్టు.

పాఠకులు ఈ గాథని గురించి యి వివరంగా తెలుసుకోదలిచితే, వారు 'మామ' పేరు ఉదాహరిస్తూ ప్రాపెనరు నేరుగా వ్రాయవచ్చు. మీరురాసే ఉత్తరం ఇంగ్లీషులోనే వుండాలి. ఇది ఆతి ముఖ్యం. ప్రాపెనరుగారి అత్రను యిది : ప్రాపెనరు పి. సి. నర్సార, మెజిషియర్, 12/3/A, జమీరతేన్, బాలీశంజ్, కలకత్తా - 19.

అట్టమీది బొమ్మ

నరకుడు గొప్ప రాక్షసుడు. ఒకప్పుడు వాడు వరుణుని ఛత్రమూ, అదితి కుండలాలూ, మేరువులో ఉండే మణిపర్వతమూ—వీటిని హరించివేశాడు. దీనివల్ల లోకానికి చాలా బాధ కలిగింది. ఈ సంగతి మహేంద్రుడు పోయి కృష్ణుని చెవిని వేశాడు. నరకుణ్ణి సహరించడానికని కృష్ణుడు సంసిద్ధుడైనాడు. ఇది విని నరకుడు మురుడనేవాడిని పురికొల్పాడు.

మురుడు ప్రాగ్జ్యోతిషపురానికి అధిపతి. వాడు ఐదుతలలు గల భయంకరుడు. జలస్తంభన విద్యలో ప్రవీణుడు. నీటిలో ఉండగా ఎవ్వరూ వాడిని జయించలేరు. అందుచేత శ్రీకృష్ణభగవానుడు గరుడవాహనం ఎక్కి, అకాశమార్గాన వచ్చి, ఒక్క బాణం వేసేసరికి మురుడు నిద్రనించి మేలుకొని నీడనుండి పైకి లేచి, త్రిశూలం వేతపట్టుకొని భీకరాకారంతో భూనభంత రాళ్ళాలు దద్దరిల్లేటట్టు బొబ్బలుపెడతూ వచ్చాడు. మహాఉగ్రుడై మురుడు తన త్రిశూలం గురిపెట్టి, గరుడునిపై తిప్పి కొట్టాడు. కృష్ణుడు ఆ త్రిశూలాన్ని ఒక్కబాణంతో ముక్కముక్కలు చేసేవేశాడు. వెంటనే మురుడు అలిగి, కృష్ణునిపైన గద ఎత్తి విసిరాడు. కృష్ణుడు మళ్ళీ గద వానిపైన విసిరి దెబ్బకు దెబ్బ తీశాడు. చేసేదేలేక మురుడు కృష్ణునిమీదికి ఎగసి రాబోయాడు. ఇది పనికాదని శ్రీకృష్ణుడు చక్రాయుధం ప్రయోగించేసరికి మురుడు ఒక పెద్ద పర్వతానికిమల్లే నీటిలో కూలబడి ప్రాణం విడిచాడు.

మురుడు కూలిపోగానే వాని ఏడుగురు కొడుకులు—తామ్రుడు, అంతరికుడు, శ్రవణుడు, విభావనుడు, వసుడు, నభస్వంతుడు, అరుణుడు అనే వాళ్ళు పీరుని సేనాధిపత్యం కింద రకరకాల ఆయుధాలూ అస్త్రాలూ ఛేతపట్టి కృష్ణుణ్ణి ఎదుర్కొన్నారు. యోధానయోధులను తెగబార్చిన కృష్ణునికి వీళ్ళొక లెక్క! వాళ్ళుతెచ్చిన సాధనాలన్నిటినీ అవలీలగా ఖండించివేసి, ఒక్క తృటిలో వాళ్ళందరనూ యమపురికి పంపించివేశాడు అవతారపురుషుడైన శ్రీకృష్ణుడు. ఈవైనం తెలిసి నరకుడు కృష్ణునిపైన పగ పట్టాడు.

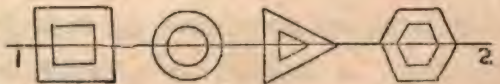
చేసి చూడు

ఒక గాజు గ్లాసు నిండా నీళ్లు తీసుకో. ఆ గ్లాసులో మునిగేపాటి అద్దుడు కాగితం ముక్క ఒకటి తీసుకో. ఆ ముక్కని నీటిపైన పడవెయ్యి. వెంటనే కాగితం నీటిని పీల్చుకుని, తేల్తూ వుంటుంది. అప్పుడు ఒక గుండుసూదిని దానిపైన వెయ్యి. మరొక గుండుసూదితో అద్దుడు కాగితాన్ని ఒకమూల మెల్లగా నీటిలోకి నెక్కి వదిలెయ్యి. వెంటనే అద్దుడు కాగితం ముక్క నీటిఅడుగుకి దిగిపోతుంది కాని గుండుసూది మాత్రం అలా నీటిపైన తేలుతూనే వుంటుంది.

ఒక పల్చటి కాగితం తీసుకుని దానిని ముక్కముక్కలుగా చింపి వుంచుకో. ఒక ప్లాస్టిక్ దువ్వెన తీసికో. దానిని పట్టువంచే పైన వెట్ట పుట్టేటట్టు గబగబ కొంతసేపు రుద్దు. ఇప్పుడు దువ్వెనను ఆ కాగితం ముక్కలదగ్గర పెట్టివట్టయితే, అవి ఎగిరి వచ్చి దువ్వెనకు అంటుకుంటాయి.

ఒంటిగీత బొమ్మ :—కింద కనిపించే బొమ్మని 1 దగ్గర ప్రారంభించి, కాగితం మీదినించి పెన్సిలు ఎత్తకుండా, గీసిన గీత మల్లీ గీయకుండా, 2 వరకు గీయాలి. మీరు గీయగలరేమో ప్రయత్నించి చూడండి.

లేకపోతే 56 పేజీ చూడండి.

వచ్చేనెల చందమామలో ఇలాటిదే మరొక ఒంటిగీతబొమ్మ వుంటుంది.

చందమామ

రంగు వెయ్యండి—1-వ బొమ్మ కథ

విలాసపురాన్ని మణిశంకరమహారాజు పాలిస్తుండేవాడు. ఆయనకు వినోదాలంటే మహాప్రితి. ఇంద్రజాల విద్యలంటే మరిసరదా. దేశంలో ఎక్కడెక్కడి ఇంద్రజాలికులనూ మాంత్రికులనూ రప్పించి, వాళ్ళ విద్యలు చూచి ఆనందించేవాడు. ఒకప్పుడు మళయాళదేశాన్నించి ఒక గొప్ప మాంత్రికుడు వచ్చాడు. ఈ మాంత్రికుడు అండరిసి తలదన్నినవాడుగా కనుపించాడు. అందుచేత తన ఆస్థానంలోనే వుండిపోవలసిందని రాజు కోరగా మాంత్రికుడు సమ్మతించి వుండిపోయాడు.

మహారాజుకు అపురూప లావణ్యపతి, అందాలబరిణి అయిన కుమార్తె వున్నది. మాంత్రికుడు రాజసభలో రోజూ చేసే చిత్రవిచిత్ర ప్రదర్శనలకి రాకుమార్తె హాజరవుతూవుండేది. ఆమె సౌందర్యానికి ముగ్ధుడైన మాంత్రికుడు ఎలాగైనా ఆమెని వివాహం చేసుకోవాలనుకున్నాడు. అయితే రాజు ఒప్పుకుంటాడా? అందుచేత ముందు రాకుమార్తెని ఒప్పించి తర్వాత రాజుని ఒప్పించటం తేలికైన పనిగా తలచాడు. రాకుమార్తెకు తన కోరిక వెల్లడించాడు. ఆమె ససేమిరా అంది. మాంత్రికుడు పట్టువిడవలేదు. రాకుమార్తె సందివ్వలేదు. యిది పనిగాదని ఒకనాటి రాత్రి—రాకుమార్తె గదిలో నిద్రిస్తూవుండగా మాంత్రికుడు చిలుకరూపం దాల్చి కిటికీగుండా ప్రవేశించాడు. మంత్రశక్తివల్ల ఆమెనుకూడా ఒక రామచిలుకగా మార్చివేశాడు. ఏమీ ఎరగనివానిలా తన గదికి రాబోగా, సేవకులు యిది కనిపెట్టారు. ఎలాంటి అంటే: మాంత్రికుడు నిద్రించిన తరువాత రాకుమార్తె గది ప్రవేశించి చూస్తే రాకుమార్తెకు బదులు రామచిలుక వుంది. వెంటనే ఈ వార్త రాజు చెవిని పడింది. ఆయన మారు ఆలోచన లేకుండా నిద్రిస్తున్న మాంత్రికుని తల తెగ నరికాడు. తీరా మాంత్రికుని యిలా చంపివేశాక రాజుకి దిగులు పట్టుకుంది. రామచిలుకగా మారిపోయిన తన కుమార్తెకు తిరిగి మామూలు స్వరూపం రావటం ఎలాగ? ఆ విరుగుడు మాంత్రికునికే తెలిసి వుండాలే! వాడు చచ్చిపోయాడే! ఏమిటి గత్యంతరం?

మాంత్రికుని గ్రంథజాలమంతా వాడి గదిలోనే వున్నది. చిలుకను మనిషిగా మార్చే రహస్యం ఆ గ్రంథాల్లో ఎక్కడ వున్నదో అక్షరక్షరమూ వెదకమని ఆస్థాన విద్వాంసుని నియమించాడు రాజు. విద్వాంసుడు వెంటనే పరీశీలన ప్రారంభించాడు. ఇదే జూన్ నెల బొమ్మ.

రంగునెయ్యండి (కథ) : 2-వ బొమ్మ

అమ్మాయి - అత్తవారు

పీలా మల్లేశ్వరి (అనకాపల్లి)

★

కలువరేకులవంటి కళ్లుగల తల్లి
శ్రీకారమునుబోలు చెవులేమి చెవులు
సంపెంగపుష్పమే నాసికాపుటము
పాలరంగును బోలు పాలభాగము
పాలతరగల్లాగ అతివ చెక్కిళ్లు
ముత్యాలశ్రేణులే ఆ పళ్లపరుస
తువ్వెదలబోలునే వనిత మంగురులు
రాచతేజస్సును రంజిల్లునట్లు
చందమామనుమాడ్చి వెల్గొందుమోము
వికసించుచున్నది వినువిధిలోన.
అమ్మాయి పేరేమి? అత్తవారెవరు?
నిండుకుండలవారు కడుదెడ్డవారు
మాటదప్పనివారు మహామంచివారు
మార్గవంశములోని సుఖశూరమణులు
అద్దాలమేడలు అమరి ఉన్నాయి
అదాలకోడెలు అలరియున్నాయి
పశుసన్యసేద్యాలు పచ్చగున్నాయి
మరది లక్ష్మిణువంటి మరమలున్నారు
ధర్మరాజులవంటి బావలున్నారు
ప్రేమతో చూస్తాడు మామ దశరథుడు
పల్లెత్తుమాటనదు అత్త కొసల్య
మన్మథాకారడె పతి 'చందమామ'
అనుకుపతి వెల్గొందు అడరు మా 'తార'

49-వ పేజీలోని

పజిలుకు జవాబు:

1	క		2	వా	3	ర	ధి
4	రీ	ము				మ	
	టి		5	ర	6	చ	న
			8	వి	ప	ద	
			9	క	ల	ము	10
			11	గా		12	జా
13	ధ	రి	త్రి				3

49-వ పేజీలోని

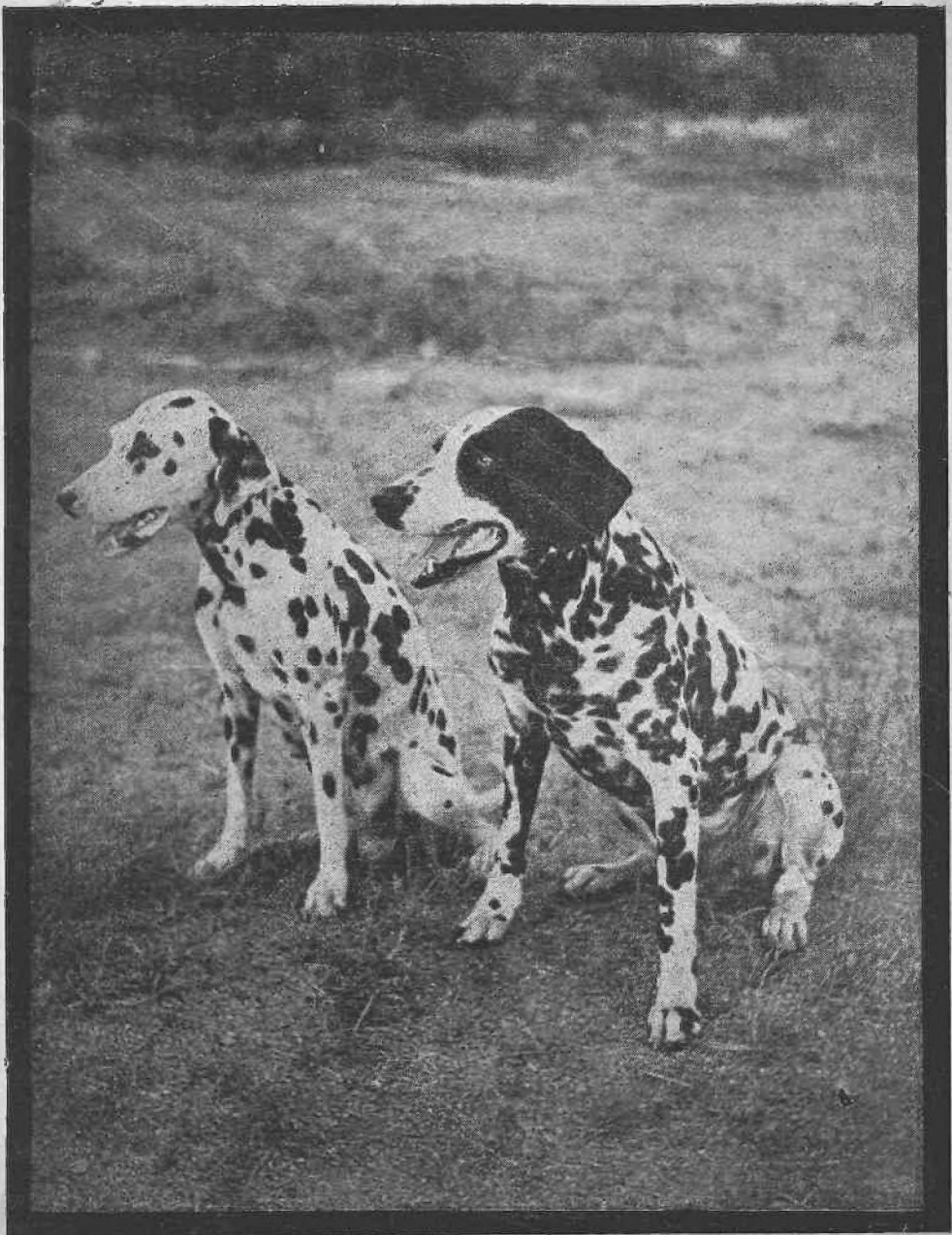
యుక్తిలెక్కకు జవాబు :

మొత్తం పిల్లలు 66.

53-వ పేజీలోని

'ఒంటిగీత బొమ్మ'కి జవాబు :

Chandamama, July '51

Photo by D. I. Chintamian

వేటకుక్కలు

59

